

တကတ

စီစဉ်သည့်

နတ်ဝင်တောင်သစ်

တကတ | မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ | ဘိုးသာဒင်

მედიკალიზაცია

საქართველოს

မှော်ဝင်တောင်သခင်မ

ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းအောင်နဲ့ လျှောက်လိုက်
နေတုန်းကလေဗျာ။ ဒီတုန်းက တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က ယာထဲ ကိုင်းထဲ
လည်း သိပ်လုပ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အဘပဲ ယာထဲဆင်းတာ။ မနိုင်
ရင် လူငှားချရတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ရွာထဲရပ်ထဲသွား လာပြီး သာ
ရေးနာရေးတွေ လုပ်နေတာ။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်း တစ်ဝိုက်က ရွာ
တွေဆိုတာ တာတေခြေရာချည်းပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ရွာမှာ ဘာအကြောင်းရှိရှိ
ကျုပ်ကို လာခေါ်ကြတာချည်းပဲဗျ။ ကျုပ်ကလည်း ဘယ်က လာခေါ်ခေါ်
ဘယ်တော့မှ ငြင်းတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ချက်ချင်းကို ထလိုက်တဲ့
ကောင်ဗျ။

ကိစ္စရှိရင် ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က ဆရာနွဲ့ဖကို လူလွှတ်ခေါ်တယ်ဗျ။ ဆရာနွဲ့ဖက တစ်ခါ ကျုပ်ကို ဝင်ခေါ်တယ်။ ပြီးရင် ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာနွဲ့ဖရယ်၊ ကျုပ်ရယ် ခရီးထွက်ကြ တော့တာပေါ့ဗျ။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ကိုတော့ ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမှာ ပါ။ ရန်ကုန်ကလေဗျာ။ ဗဟန်းမှာ နေတာလေ။ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။ ဆရာကြီးနေတဲ့ လမ်းက သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်းပြီး ညိုမှိုင်းနေတဲ့ လမ်းကြီးလေဗျာ။ ခြံနံပါတ်က (၂၇) ဗျာ။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ရေနံဝနေအောင် သုတ်ထားတဲ့ ကျွန်းအိမ် မည်းမည်းကြီးနဲ့ နေတာဗျ။ အိမ်က ရှေးအိမ်ကြီး၊ ဆင်ဝင်ကြီး ထုတ်ပြီး ဆောက်ထားတာ၊ သံဘာဂျာတံခါးကြီးတပ်လို့ ။ လွှတ် ကျက်သရေရှိတဲ့ အိမ်ကြီးပါဗျာ။

အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေတဲ့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းအောင်ကလည်း

အတော်ကို တည်ကြည် ခန့်ညားပြီး ကျက်သရေရှိတာပါဗျာ။ မျက်နှာက တည်ငြိမ်ပြီး အေးချမ်းနေတာဗျာ။ အရပ်က ၆ ပေနီးပါး ရှိတယ်။ ကိုယ် လုံးက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ တောင့်တောင့်ခိုင်ခိုင်ဗျာ။ တကယ့်ကို မြန်မာပီသတဲ့ ရုပ်ရည်ပါဗျာ။ အထူးခြားဆုံးကတော့ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေပဲဗျာ။ နက်မှောင်ပြီး အရောင် တောက်နေသလိုကို ထင်ရတာဗျာ။ ပြောပုံဆိုပုံ နေပုံ ထိုင်ပုံကို ကြည့်တာနဲ့ တင် ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူဆိုတာ အသိသာကြီးပါဗျာ။ အသက်ကတော့ ၆၀ ကျော်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။

နက်မှောင်နေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဆီရွဲ့ရွဲ့လိမ်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထားတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ပတ်နွမ်းအင်္ကျီ လုံချည်လေးတွေကိုပဲ ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ပုံက အင်မတန် ခန့်ထည် ပေမယ့် အနေကတော့ လွတ်ရိုးသားတာမျိုး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းအောင်က နိုင်ငံတော်တော်များများမှာ ဆရာဝန် အလုပ်ကို လုပ်ရင်း အထက်လမ်း မှော်ပညာတွေကို လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့တဲ့ သူဗျာ။ ပြီးတော့ ရောက်လေရာမှာ အောက်လမ်းမှော် ပညာသယ်တွေ၊ စုန်း၊ ကဝေတွေကို တွေ့တိုင်း နိုင်နင်းခဲ့တဲ့ သူလေဗျာ။

ဆရာကြီး အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိချင်ရင်တော့ ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့ "ကဝေဆယ့်နှစ်ကြိုး စာအုပ်မှာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့ဗျာ။

အခုလည်း ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က ဆရာနွဲ့ဖကို လူလွှတ်ပြီး ခေါ်တယ်။ ဆရာနွဲ့ဖက ရှမ်းပြည်ကနေ ရန်ကုန်ကို ဆင်းသွားပြီ။ ကျုပ်ဆီကို သူ့တပည့် ကိုပုလို့ ခေါ်တဲ့ ရှမ်းဆရာ တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းတယ်။

အရင်တစ်ခါတုန်းကလည်း ကျုပ်ဆီကို ဆရာပု ရောက် လာပြီး ခေါ်

ဖူးတယ်ဗျ။ အဘနဲ့ အမေ့ကို ခွင့်တောင်းပြီး ဆရာပုနဲ့ ကျုပ် လိုက်ချလာခဲ့တယ်ဗျ။

ရန်ကုန်က ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ရဲ့ ခြံကြီးထဲကို ရောက်တော့ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာနွဲ့ဖက ကျုပ်ကို ခရီးဦးကြိုပြုကြပါတယ်။ ဗဟန်းက ဆရာကြီးရဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဆရာနွဲ့ဖက တစ်ခန်း၊ ကျုပ်နဲ့ ဆရာပုက တစ်ခန်း တည်းကြရတယ်။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ကတော့ အိမ်မှာ သိပ်မရှိဘူးဗျ။ အပြင်ကို သွားနေတာ များ တယ်။ တစ်ခုခုကို အရေးတကြီး စီစဉ်နေတဲ့ ပုံပဲဗျို့။

ကျုပ်က ဆရာနွဲ့ဖကို မေးကြည့်လိုက်တယ်။

"ဆရာ၊ ဆရာကြီးကို ကြည့်ရတာ အလုပ်တော်တော် များ နေတဲ့ ပုံပဲနော်"

ဆရာနွဲ့ဖက ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ပြန်ပြောတယ်ဗျ။

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဆရာကြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေပုံကို ကြည့်ရတာ တော်တော်ကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီး တစ်ခုကို လုပ်တော့မယ့်ပုံပဲကွ"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ခါတိုင်းဆိုရင် ညဘက်တွေ ဘာတွေမှာ ကျုပ်တို့နဲ့ စကားစမြည်လေးပြောချိန် ရှိသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါက ညဘက်ကို ဆရာကြီး ပြန်ရောက်တာ၊ ဘယ်အချိန် ရောက်မှန်းတောင် မသိဘူးဗျ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မောင်တာတေတို့ ကိုပုတို့ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အချိန်ကျမှ ပြန်လာတာကွဲ့၊ ဒီရောက်တော့လည်း ညစာ စားသောက်ပြီးရင် ကျုပ်နဲ့ အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ကြသေးတယ်။ မောင်တာတေရဲ့ "

ကျုပ် တွေးလိုက်မိတယ်ဗျ။ ဆရာနွဲ့ဖကတော့ ဆရာကြီး

အရေးတကြီး စီမံနေတဲ့ ကိစ္စကို သိသင့်သလောက်တော့ သိမှာ ပဲလို့ ။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ပြောပြလို့ မဖြစ်လို့ ရှိမှာ လို့ ကျုပ်တွေးမိတယ်။ တာ
တေက ဆရာတွေနဲ့ လိုက်ခဲ့တာ များ ပြီလေဗျာ။ ဆရာတွေ အကြောင်း
ကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိနေတဲ့ ကောင်ဗျ။

ဒီလမ်းကြောင်းတွေမှာ က မသိစေချင်ရင် မသိအောင် နေရတာမျိုး၊
ဆရာကြီးတွေက တပည့်ကို ပြောမပြဘူးဆိုတာ တပည့် မသိစေချင်လို့
ပေါ့ဗျာ။ ဒါမျိုးကို အတင်း မစပ်စုရဘူးဗျ။ ကိုယ့်ကိုခိုင်းတဲ့ ကိစ္စ၊ တာဝန်
ပေးတဲ့ ကိစ္စကိုသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်ကြရတာ။

ကျုပ်ဆရာကြီး အိမ်ရောက်ပြီး ငါးရက်မြောက်တဲ့ နေ့မှာ ခရီးစထွ
က်ရတယ်။ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာနွဲ့ဖရယ်၊ ဆရာပုရယ်၊
ကျုပ်ရယ်ပေါ့ဗျာ။ လော်ကယ်ရထားကြီး စီးခဲ့ကြတာဗျ။ ရထားက တစ်
ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ ရပ်လာလိုက်တာ တောင်ငူဘူတာ ရောက်တော့
ကျုပ်တို့ ဆင်းကြတယ်။ ဘူတာရုံမှာ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ရဲ့ တပည့်
တစ်ယောက် လာကြိုတယ်။ နာမည်က ဆရာထူးတဲ့ ဗျ။ သျှောင်တစော
င်းလေးထုံးလို့ ။ ပဝါပန်းရောင်လေး ပေါင်းထားတယ်။

"ဘယ်လိုလဲဟေ့ မောင်ထူး၊ ဒီကအခြေအနေတွေ"

ဆရာထူးရဲ့ အိမ်ကို ရောက်တာနဲ့ ဆရာကြီးက တန်းမေးတာမျိုး။

" အခြေအနေကောင်းတယ် ဆရာကြီး"

"ဘယ်လိုကောင်းတာတုံး မောင်ထူးရဲ့ "

"ဒီကောင်တွေ မြတ်စောညီနောင် ဘုရားနားက ပိုင်းကြီး တစ်ပိုင်း
ထဲမှာ လူစုနေကြတယ်။ လူစုံအောင် မရောက်သေးဘူး ဆရာကြီး၊ တဖွဲ
ဖွဲလာနေကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က တစ်သုတ် ထွက်သွားတာ

လူငါးဆယ်လောက်ရှိတယ်။ မနေ့က နောက်တစ်သုတ် ထပ်ထွက်သွားတယ်။ လူ ငါးဆယ်လောက်ပဲ ဆရာကြီး၊ သန်ဘက်ခါကျရင် နောက်ဆုံးတစ်သုတ် ထွက်မယ်၊ အဲဒီအသုတ်မှာ လည်း လူငါးဆယ်ပဲတဲ့ ။ အဲဒီ အသုတ်မှာ ပါတဲ့ လူတွေက လာနေကြတုန်းပဲ၊ အဲဒီအထဲက အကောင်နှစ်ကောင်ကို ကျုပ်လူတွေက သံတောင်ကြီးဘက်မှာ ဖမ်းထားပြီးပြီ ဆရာကြီး၊ အဲဒီကောင်နှစ်ကောင်ရဲ့ နာမည်တွေ၊ အသက်တွေ၊ သူတို့ ရထားတဲ့ ပညာအဆင့်တွေ၊ မိဘမျိုးရိုးတွေ အားလုံးကို ကျုပ်လူတွေက စစ်ဆေးထားပြီးပြီ။ တစ်ယောက်က ဟောဒီ သူငယ်အရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

ဆရာထူးက ကျုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောတာဗျ။

"ဟေ ... ဟုတ်လားကွ မောင်ထူး၊ ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် နောက်တစ်ယောက်ကရောကွဲ့"

ဆရာကြီးက ကိုထူးကိုမေးတော့ ကိုထူးက ဆရာပုကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

"ဟာ ... ဒါဆိုရင် ပိုပြီး ဟန်ကျတာပေါ့ မောင်ထူးရဲ့ ၊ မင်းတို့ ဖမ်းထားတဲ့ အောက်လမ်းကောင် နှစ်ကောင်က ငါ့လူတွေနဲ့ ရွယ်တူတွေဆိုတော့ လူစားထိုးဖို့ ကိစ္စက တော်တော်ကို အဆင်ပြေ တာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ . ..နွံဖရေ၊ မင်းတပည့် မောင်ပုနဲ့ မောင်တောတေကို ဒီညတော့ အကျိုးအကြောင်းလေး ပြောထားပေတော့ကွယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ထူးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြောသင့်တာပြောပြီး လေ့ကျင့်သင့်တာတွေ လေ့ကျင့်ခိုင်းပေတော့၊ မနက်ဖြန် တစ်ရက်လုံးလုံး အချိန်ရတာပဲမို့လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး"

ဆရာထူးရဲ့ ဝိုင်းက တော်တော်ကျယ်သားဗျ။ အိမ်ကလည်း တိုက်ခံ

အိမ်ကြီး၊ တော်တော်ကျယ်တယ်။ သူ့မိသားစုက အိမ်အောက်ထပ်မှာ ပဲ
နေကြတာဗျ။ အိမ်ပေါ်ထပ်ကြီးမှာ က ဆရာထူး တစ်ယောက်တည်း နေ
တာ။

ဆရာထူးရဲ့ မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေက ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ကို
လွှတ်ရုံသေကြတာဗျ။ စကားပြောရင်ကိုပဲ လက်အုပ်တွေချီပြီး ပြောကြ
တာ။ ဒီအိမ်ကြီးကို ဆရာကြီးကတော့ မကြာမကြာ ရောက်ဖူးတဲ့ ပုံပဲဗျ။

ကျုပ်တို့ ကိုလည်း ကျွေးမွေးပြုစုလိုက်ကြတာဗျာ မပြောပါနဲ့ တော့။
ကြာတော့ ကျုပ်ဖြင့် အားတောင် နာလာတယ်ဗျို့။

ညစာ စားသောက်ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်က ဆရာထူးရဲ့ ဘုရားခန်း
အကျယ်ကြီးထဲမှာ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာထူးတို့ ပုတီးစိပ်ကြရောဗျို့။ ဆရာ
စိုင်းနွဲ့ဖက ကျုပ်နဲ့ ကိုပု တည်းတဲ့ အခန်းထဲမှာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို
စပြီး ပြောတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဆရာနွဲ့ဖက သင်ဖြူးဖျာလေးတစ်ချပ်မှာ
တင်ပလွှင်ခွေထိုင်လို့ ကျုပ်နဲ့ ဆရာပုက သူ့ရှေ့မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး
နားထောင်ကြတာပေါ့ဗျာ။

"ကဲ ... ကိုပုနဲ့ မောင်တာတေတို့ နှစ်ယောက်စလုံး နားထောင်ကြကွဲ့၊
ကျုပ်တို့ ဒီခရီးကို ထွက်ရတဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က "မှော်ဝင်ဂိုဏ်းထဲ
ကို ထိုးဖောက်ဝင်ဖို့ ပဲကွဲ့။"

"ဗျာ ... မှော်ဝင်ဂိုဏ်း၊ ဟုတ်လား ဆရာ"

"အေး ... ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းကွဲ့၊ ဆရာတပ
ည့် ကိုပုကတော့ ပညာစခန်း လျှောက်နေတာဆိုတော့ သူက ဒီအကြော
င်းကို အတန်အသင့် ကြားဖူးပြီးသားပေါ့၊ မောင်တာတေကတော့ သိမှာ
မဟုတ်သေးဘူးလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျုပ် ဒီနာမည်ကို အခုမှ ကြားဖူးတာပါ"

"မှော်ဝင်ကျမ်းဆိုတာ ဒီလောကမှာ ရှိတယ် မောင်တာတေရဲ့ ၊ ကျမ်းစာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်လုံး ရွှေစက္ကူနဲ့ လုပ်ထားတာကွဲ့၊ ရွှေစက္ကူဆိုတာက ရွှေကို စက္ကူလို အပြားပါးပါးလေးခတ်ပြီး အဲဒီပေါ်မှာ စာတွေရေးထားတာကွဲ့၊ ကျမ်းစာကို ရေးထားတဲ့ အက္ခရာက မာဂဘာသာစကားနဲ့ ရေးထားတာလို့ ပြောတယ်၊ ဒီနိုင်ငံက ကျမ်းစာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီနိုင်ငံက ရှေးဟောင်း ကျမ်းစာတွေဆိုတာ ပုရပိုက်တွေနဲ့ ပဲ ရေးလေ့ရှိတာလေ။ အခုကျမ်းစာက စာအုပ်ဆိုတော့ ဒီနိုင်ငံက လက်ရာ မဟုတ်ဘူး လို့ ဆရာထင်တယ်ကွဲ့။"

"ဆရာပြောတာ ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ တခြားနိုင်ငံက ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ဖြစ်မယ်ဗျ၊ နို့ အဲဒီ မှော်ဝင်ကျမ်းကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တုံး ဆရာ"

"ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီကျမ်းကြီးက ရွှေစက္ကူပေါ်မှာ မာဂဘာသာနဲ့ ရေးထားခဲ့တဲ့ မှော်ပညာကျမ်းကြီးကွဲ့၊ ရှေးနှစ်ပေါင်း သုံးထောင်လောက်က ရှားပါး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ပညာတွေတောင် ပါသတဲ့ ၊ ပြီးတော့ မှော်ကျင့်စဉ်တွေ၊ ကိုယ်ခွဲထုတ်တဲ့ ပညာတွေကစပြီး အင်မတန်မှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပညာရပ်တွေအထိ ပါတယ်ဆိုပဲ"

"နေပါဦး ဆရာရဲ့ ၊ အဲဒီကျမ်းကြီးထဲက မှော်ပညာတွေက အထက်လမ်း ပညာတွေလား၊ အောက်လမ်း ပညာတွေလား"

"ဟာ ... ဘယ်က အထက်လမ်း ပညာရမှာ လဲ မောင်တာတေရယ်၊ အမှောင်ပညာတွေ၊ အောက်လမ်းမှော်တွေပေါ့"

"ဟင် ... ဒါဆိုရင် ဒီကျမ်းကြီးက တော်တော်ကို အန္တရာယ် ရှိတာပါလား ဆရာရယ်"

"အေး ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ တိုင်ပင်ပြီး အမှောင်မှော်သိုက်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဒီမှော်ဝင် ရွှေစာအုပ်ကြီးကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရအောင် ဝှက်ထားလိုက်ကြတာ၊ နှစ်တွေထောင်ချီနေပြီကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှော်ဝင်ကျမ်း ရွှေစာအုပ်ကြီးကို အနော်ရထာမင်း လက်ထက်မှာ ပုဂံပြည်က အရည်းကြီးတစ်ပါးက ရသွားတယ်"

"ဟင် ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရသွားတာတုံး ဆရာရဲ့ ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ တိုင်ပင်စည်းဝေးပြီး ဝှက်ထားတဲ့ မှော်ဝင်ကျမ်းကြီးကို ဒီအရည်းကြီးက ဘယ်လိုများ ရသွားတာတုံး ဆရာရဲ့ "

"အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တွေးကြည့်မိတာကတော့ သူနဲ့ ဒီကျမ်းနဲ့ ဟာ အကြောင်းဆက်တစ်ခု ရှိနေလို့ သူရသွားတာ နေမှာ ပေါ့ မောင်တာတေရယ်"

"ဒါဆိုရင် ဒီရွှေစာအုပ်ကြီးက အခု ဘယ်သူ့လက်ထဲကို ရောက်နေပြီလဲ ဆရာ"

ကျုပ်မေးတာကို ဆရာနွဲ့ဖက အံ့သြသွားပုံပဲဗျ။

"ဟ ... မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ မရောက်ဘူးလေကွယ်၊ အဲဒီကျမ်းကြီးကို ရသွားတဲ့ အရည်းလက်ထဲမှာ ပဲ ရှိနေတာပေါ့"

"ဗျာ၊ ဒါ ဒါဆိုရင် အဲဒီအရည်းက အနော်ရထာမင်း လက်ထက်ကတည်းက အခုထိ မသေသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာ"

"အေး ဟုတ်တယ်လေ မောင်တာတေရဲ့ ၊ အရည်းက ဘယ်သေတော့မှာ တုံး၊ ဒီကျမ်းကြီးထဲက ကျင့်စဉ်တွေ ကျင့်ပြီး နေလာခဲ့တာလေ

ကွယ်"

"ဟာ ... ဒါဆိုရင် မှော်ပညာတွေ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင် တတ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာ"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မောင်တာတေ"

"ဟာ ... ဒါဆိုရင် ဒီအရည်းကြီးကို ဆရာကြီး ယှဉ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာရယ်"

"ဪ ... မောင်တာတေက ဒါကိုတွေးပြီး ပူနေတာကိုး၊ ဒီအတွက် တော့ မပူနဲ့ ကွဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ဆီကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကြွလာကြပြီး သိဒ္ဓိတွေ တင်ပေးသွားကြပြီကွဲ့။ ပြီးတော့ အဆင့်မြင့်တဲ့ အထက်လမ်း ပညာတွေလည်း သင်ပေးသွားကြတယ်။ ပေးသင့်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ပေးခဲ့ကြတယ် မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက အရည်းက သူ တတ်ထားတဲ့ မှော်ပညာနဲ့ သူနေတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ စီမံထား တာတွေက တော်တော်ကို အဆင့်မြင့်နေတာကွဲ့၊ ဒီတော့ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင် လွယ်လွယ်နဲ့ ဝင်လို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ၊ သူနေတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးကိုလည်း သူ့ရဲ့ မှော်အတတ်နဲ့ ဖျောက်ထားတာ၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ရှာလို့ မတွေ့နိုင်ဘူး။ အခုလို မောင်တာတေနဲ့ ကိုပုနဲ့ ကို သူတို့ လူတွေနဲ့ ရောပြီး ထည့်လိုက်တဲ့ အခါ မောင်တာတေက လမ်းကြောင်းကို ပြသွားရမယ်၊ မောင်တာတေ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှာ အမှတ်အသား လုပ်ထားတဲ့ ဆီးဖြူသီးတွေ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီဆီးဖြူသီးတွေကို မောင်တာတွေက သွားရင်းနဲ့ မသိမသာ ချထားခဲ့ရမယ်။ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာထူးရယ်၊ ကျုပ်ရယ်က နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်"

"ဪ ... ဒီလိုလား၊ စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကျုပ် အမှတ်အသားတွေ သေ သေချာချာ လုပ်ခဲ့ပါ့မယ်"

ကျုပ်ကသာ ဆရာနဲ့ဖကို မေးဟယ်မြန်းဟယ် လုပ်နေတာဗျ၊ ကိုပုဆို တဲ့ လူကတော့ နဂိုကလည်း အေးအေးနေတတ်တဲ့ လူထင်ပါရဲ့ ဗျ၊ ဘာ မှ ဝင်မပြောဘဲ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်၊ ပြုံးပြလိုက်နဲ့ ပဲ ငြိမ်နေ တော့တာဗျို့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကို ကြည့်ရတာ စကားနည်းသလောက် သတ္တိ တော့ ရှိမယ့်ပုံပဲဗျ။

"နေပါဦး ဆရာရဲ့ ၊ အခုသွားတဲ့ လူတွေက အရည်းရဲ့ တပည့်တွေ လား"

ကျုပ်က ထပ်ပြီးစပ်စုပြန်ရောဗျ။

"မှောင်ဝင်ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေပေါ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ အရည်းပူ ဇော်ပွဲက အနှစ်ငါးဆယ်မှာ မှ တစ်ခါလုပ်တာလေ၊ အရည်းပူဇော်ပွဲကို တစ်ခါတက်ဖူးတဲ့ လူတွေက နောက်ထပ် မလာရတော့ဘူး။ တစ်ခါမှ မ ပူဇော်ရသေးတဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေပဲ လာကြရတာကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ဘာမှ မစိုး ရိမ်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း သိကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီကိုလည်း ရောက်ဖူးတဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး"

"ဟာ ... အဲဒါ ဆိုရင်တော့ တော်တော်ကို အဆင်ပြေတာပဲ ဆရာ"

"မောင်တာတေတို့ က အရည်းပူဇော်ပွဲပြီးလို့ ဂိုဏ်းဝင်တွေ ပြန်ထွက်လို့ လူကုန်ရင် ဂူတံခါးကြီးက သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ် သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီ အချိန်မှာ ဆရာကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့က ဂူတံခါးဝမှာ အဆင်သင့် ရောက်နေကြမယ်။ မောင်တာတေက မင်းကို ဆရာကြီး ပေးလိုက်မယ့် ကမ္ဘာပထမအင်းတော်နဲ့ ပိတ်သွားတဲ့ ကျောက်ဂူတံခါးကို ပစ်လိုက်ပေတော့။ ဂူတံခါးကြီး ချက်ချင်း ပွင့်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ ကျုပ်တို့ ချ

က်ချင်း ပြေးဝင်လာမယ်။ ကိုပုနဲ့ မောင်တာတေတို့ တာဝန် အဲဒီမှာ ပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့ အပိုင်းကတော့ ဆရာကြီးအပိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး ညွှန်ကြားတာကိုတော့ ကျုပ်တို့ ဆက်လုပ်ရမှာ ပေါ့ကွယ်"

နောက်နေ့ရောက်တော့ ဆရာထူးက ကျုပ်နဲ့ ကိုပုကို သင်စရာရှိတာ တွေ သင်တော့တာပဲဗျို့။ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်၊ အရည်းကြီးကို အရိုအသေပေးတဲ့ အမူအရာ၊ ကန်တော့ပုံ ကန်တော့ နည်းကစပြီး အရည်း ရှေ့မှာ ထိုင်ပုံနေပုံတွေပါ လေ့ကျင့်ပေးတာဗျ။

ကျုပ်နာမည်က တာနောတဲ့ ဗျ။ ကိုပုနာမည်က ပုညတဲ့ ။ ကျုပ်တို့ ကို ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားစီ ပေးတယ်။ ဒင်္ဂါးပြားပေါ်မှာ က အရည်းရဲ့ ပုံပါတယ်။ 'မှော်ဝင်ဂိုဏ်းတော်၊ ပေါက္ကံရာမ နေပြည်တော်' ဆိုတဲ့ စာလုံးလည်း ပါတယ်။ ဒီဒင်္ဂါးပြားပြနိုင်မှ ဂိုဏ်းတော်ရှိတဲ့ ရွှေဂူတော်ကြီးထဲကို ဝင်ရမှာ တဲ့ ဗျ။

အဲဒီရွှေဒင်္ဂါးပုံကို ခင်ဗျား မြင်ဖူးအောင် ကျုပ်ထည့်ပြလိုက်တယ်။ ဒီပုံပဲဗျ။

(ပုံ)

နောက်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ ကိုပုနဲ့ ကျုပ် မြတ်စောညီနောင် ဘုရားနားက ဝိုင်းကြီးထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ခြံပေါက်ဝမှာ ကတည်းက ကျုပ်တို့ ကို အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးတော့တာပါပဲဗျ။

သူတို့ မေးသမျှ စကားဝှက်တွေကို ဆရာထူး ကြိုပြီးသင်ထားတဲ့ အ

တိုင်း ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်က ဖြေကြတယ်။ သူတို့ က ကျုပ်တို့ ကို မေး
တယ်။

"ဘယ်မင်းလက်ထက်တော်လဲ"

"အနော်ရထာမင်း လက်ထက်တော်ပါ "

"ဘယ်မင်းကို ရှိခိုးမှာ လဲ"

"အရည်းမင်းကို ရှိခိုးမှာ ပါ"

"အရည်းမင်းရဲ့ နာမတော် သိလား"

"မင်းရဲစက္က ကိုယ်တော်မြတ်ပါ"

"လောကမှာ ဘယ်ပညာ အမြတ်ဆုံးလဲ"

"မှော်ဝင်ပညာ အမြတ်ဆုံးပါ"

"ဘယ်ကျမ်းထွက်လဲ"

"ရွှေကျမ်းထွက်ပါ "

"ဘယ်ဘာသာနဲ့ ရေးသတုံး"

"မာဂဘောသာနဲ့ ရေးပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ရပြီ၊ အထဲဝင်တော့ ဟောဒီမှာ သံတောင် ဆရာနှစ်ပါး ကြွ
လာပြီဟေ့"

ခြံဝက စစ်ဆေးတဲ့ သူက အော်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့ ကို ကြိုဖို့
အိမ်ကြီးထဲက သျှောင်ထုံးနဲ့ လူနှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကြတယ်ဗျ။
ကိုပုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကို ရိုရိုသေသေ ခရီးဦးကြိုပြုကြတယ်။

"ဪ ဆရာလေးက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဗျာ"

ကြိုတဲ့ သူနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ဆရာငယ်ပေမယ့် ပညာမငယ်ဘူး မိတ်ဆွေရေ"

ဘာစကားမှ မပြောတဲ့ တုံ့ဆိုတာဝေ ဆရာပုက လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်တာဗျ။ ကျုပ်တောင် အံ့သြသွားတယ်။

"ဪ ဟုတ်မှာ ပါ၊ ဟုတ်မှာ ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အရည်းပူဇော်ပွဲကို ပါလာတာပေါ့လေ"

အဲဒီညမှာ ပဲ လူစုံသွားလို့ နောက်နေ့မနက် အစောကြီး ခရီးထွက်ကြတယ်။ တောထဲ တောင်ထဲကို ခြေကျင်သွားကြရတာဗျ။ လမ်းမှာ စားဖို့ ရိက္ခာထုပ်တစ်ထုပ်စီ ပေးထားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ နောက်ဆုံးက လိုက်ခဲ့ပြီး တစ်လမ်းလုံးမှာ ဆီးဖြူသီးလုံးတွေ မသိမသာ ချထားခဲ့တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ လူအုပ်က ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ တောထဲမှာ တန်းပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြတာ ပျော် စရာတောင် ကောင်းသေးတော့ဗျ။ တောင်တွေတက်လိုက်၊ ပြန်ဆင်းလိုက်၊ နောက်တစ်တောင် တက်လိုက်နဲ့ တောင်ဘယ်နှလုံး တက်ခဲ့ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျ။

နေမွန်းတည့်ချိန် ရောက်တော့ လူအုပ်ကို ဦးဆောင်ပြီး သွားနေတဲ့ လူက ရိက္ခာထုပ်ဖြေပြီး စားနိုင်ပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်တို့ တွေ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွေမှာ ထိုင်ပြီး နေ့လယ်စာ စား ကြရတာပေါ့ဗျ။ ဆတ်သားခြောက် မီးဖုတ်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းဗျ။ ဆာနေလို့ လား မသိပါဘူးဗျ။ စားလို့ ကောင်းလိုက်တာမှ ကောက်ညှင်းလုံး တစ်စုံတောင် မကျန်ဘူးဗျ။ စားသောက်ပြီးတော့ တောင်ငူက ဂိုဏ်းထောက်ကြီး ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ရေပုလင်းတွေ ထုတ်သောက်ကြတယ်။

"ကဲ ... ခရီးဆက်ကြစို့ ညီအစ်ကိုတို့ "

လို့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ သူက ဆော်ဩလိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ လည်း ခရီး ဆက်ထွက်လာကြတယ်။ နေဝင်ကာနီး အချိန်လောက် ရောက်တော့ ...။

"ကဲ ... ညီအစ်ကိုတော်တို့ ရွှေဂူတော်ကြီးကိုတော့ ရောက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မြင်ကြရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်မိုးလင်းတော့မှ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြင့်မြတ်တော်မူတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရွှေဂူတော်ကြီးကို မြင်ခွင့်ပြုမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့ အားလုံး ဂိုဏ်းချုပ် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဝင်ပြီး ပူဇော်ကြရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီညတော့ အခုရောက်တဲ့ နေရာမှာ ပဲ အဆင်ပြေသလို နေရာရှာပြီး နားကြပါ။ ဝေးဝေးလံလံကိုတော့ သွားခွင့် မပြုပါဘူး။ ကဲ ပါလာတဲ့ ရိက္ခာထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ပြီး စားသောက်နိုင်ပါတယ်။ မဆာသေးရင်လည်း မစားပါနဲ့၊ ဆာတော့မှ စားကြပါ"

ကျုပ်နဲ့ ကိုပုနဲ့ သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ ပဲ နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်တာပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြောတဲ့ ရွှေဂူတော်ကြီးဆိုတာ အရိပ် အယောင်တောင် မမြင်ရပါဘူးဗျာ။ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူစံမြန်းတဲ့ ဂူကြီးကို ဖျောက်ထားနိုင်လောက်အောင် စွမ်းတာကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူးဗျာ။

ရွှေစာအုပ်ကြီးထဲက ရွှေစက္ကူတွေပေါ်မှာ မာဂဘောသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ ရှေးဟောင်း မှော်ပညာတွေဟာ ဘယ်လောက်များ အစွမ်းထက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် တွေးတောင် မတွေးတတ် တော့ပါဘူးဗျာ။

တောထဲတောင်ထဲမှာ အိပ်ဖူးတဲ့ ကောင် ဆိုပေမယ့် ဒီညတော့ ကျုပ်အိပ်လို့ ကို မရတာဗျ။ ဆရာပုလည်း ကျုပ်လိုပဲဗျ။ အိပ်မပျော်လို့ ထထိုင်ပြီး ဆေးတံဖွာနေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ပါလာတဲ့ နဂါး

ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို မီးညှိပြီး ဖွာရတော့တာပေါ့ဗျာ။ တခြားလူတွေ လည်း ကျုပ်တို့လိုပဲဗျ။ ကိုယ့်လူစုနဲ့ ကိုယ် တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနဲ့ စကားပြော နေကြတယ်။ အိပ်တဲ့ သူလည်း အိပ်နေတာပေါ့ဗျာ။ တချို့လည်း တခေါ် ခေါ်နဲ့ တောင် ဟောက်နေလိုက်သေးသဗျ။

မနက်အရုဏ်တက်လို့ အလင်းရောက်လာတဲ့ အချိန်လောက်ကျ တော့ ကျုပ် အိပ်ရာကထပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လျှောက်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟာ ... ကျုပ်တို့ ရောက်နေတဲ့ တောင်မှာ တောင်ထွတ်ဖြူဖြူကြီး ရှိနေတာပဲဗျ။ ညနေက ဒီတောင်ထွတ်ကြီးကို လုံးလုံးမမြင်ရတာဗျို့။ အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့လေးမှာ တောင်ထွတ်ကြီးက အရောင်တွေတောင် တဖျတ်ဖျတ် လက်နေတာဗျ။ အဲဒီ တောင်ထွတ်ကြီးပေါ်မှာ က ဘာသစ်ပင်မှ မပေါက်ဘူး။ ဖြူဖွေးနေတဲ့ စကျင်ကျောက်တောင်ကြီးဗျ။ ဒီစကျင်တောင်ထွတ်ကြီးဟာ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စံမြန်းတဲ့ ရွှေဂူတော်ကြီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တွေ့လိုက်မိတယ်။ ခဏနေတော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဆရာပု နိုးလာတယ်။ ကျုပ်က ဆရာပုကို အသာလေး လက်ကုတ်ပြီး စကျင်တောင်ထွတ် ဖြူဖြူကြီးကို ပြလိုက်တယ်။

"ဟာ"

"သူတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူနေတဲ့ ရွှေဂူကြီးကို အားလုံး မြင်အောင် ပြလိုက်ပြီကွ တာတေရ၊ အဲဒါ လူမမြင်အောင် ဖျောက်ထားတဲ့ တောင်ထွတ်ကြီးပဲကွ"

ကိုပုကလည်း တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ကျုပ်ကိုပြောတယ်။ ကျုပ်တို့ ငေးကြည့်နေတုန်း တခြားသူတွေလည်း နိုး လာပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်ဗျ။ သူတို့ ကတော့ ပျော်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ သိချင်နေတဲ့

ရွှေဂူကြီးကို ရောက်ရတော့မှာ လေ။ ပြီးတော့ သူတို့ သိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလည်း ဖူးမြော်ကြရမှာ မို့လား။ ကျပ်နဲ့ ကိုပုက တော့ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်နေပြီပေါ့ဗျာ။

ဆရာကြီးတို့ ဆရာနွဲ့ဖတို့ ရောက်မှ လာကြရဲ့ လား။ ကျုပ် ချခဲ့တဲ့ ဆီးဖြူသီးတွေကိုရော တွေ့ကြရဲ့ လား။ ကျုပ်ကတော့ ဆရာနွဲ့ဖ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်မှာ ပဲပေါ့ဗျာ။ ပူဇော်ပွဲပြီးလို့ လူတွေ အားလုံး ပြန်သွားပြီးရင် မှော်ဝင်ဂိုဏ်းချုပ်က သူ့ရဲ့ ရွှေဂူကြီးကို ပြန်ပြီး ဖျောက်ပစ်လိုက်မှာ ဗျာ။ ဒါကြီး ပျောက်မသွားခင်မှာ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကြီးကို ကျုပ်က ကမ္ဘာ့ပထမအင်းတော်ကြီးနဲ့ ပစ်ရမှာ ။ ဒါမှ တံခါးကြီး ပြန်ပိတ်လို့ မရတော့ဘဲ ဂူကြီးကိုလည်း ဖျောက်ပစ်လို့ မရတော့မှာ လေဗျာ။ ဒီတော့မှ ဆရာကြီးတို့ က ဂူထဲကို လာလို့ ရကြမှာ ဗျာ။

"ကဲ ... မှော်ဝင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းထောက်၊ ဂိုဏ်းကြပ်၊ ဂိုဏ်းအုပ်တို့ ဗျာ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ဖူးမြော်ခွင့်ရတဲ့ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းချုပ် မင်းရဲစက္ကကို မကြာခင် ဖူးမြော်ရပါတော့မယ်၊ အားလုံး ကျောက်ဖြူ တောင်ထွတ်ကြီးပေါ်ကို တက်ဖို့ ပြင်ကြပေတော့ဖို့။

လူအုပ်ကြီးရဲ့ ဦးဆောင်သူက အားလုံးကို လှုံ့ဆော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကျောက်ဖြူတောင်ထွတ်ကြီးကို စပြီးတက်ကြရောဖို့၊ ဆရာပုနဲ့ ကျုပ်လည်း လူအုပ်နဲ့ ရောပြီး ပါသွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ လူစု တောင်ထွတ်ကြီး တစ်နေရာကိုရောက်တော့ တောင်ပတ်လမ်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်တယ်။ လမ်းရဲ့ ဘေးမှာ လက်ရန်းတောင် တပ်ထားတာဗျာ။

"ကဲ ... အားလုံးရပ်ကြတော့၊ မကြာခင် ရွှေဂူကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက်တံခါး

ပွင့်လာတော့မယ်"

ကျုပ်တို့ တက်လာတဲ့ လမ်းက တောင်တက်လမ်း မဟုတ်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဂူဖောက်တဲ့ လမ်း ဖြစ်လာတယ်ဗျ။ လမ်းမှာ ညီပြီး ချောနေတာပါဗျ။ တောင်ကြီး တစ်တောင်လုံးက စကျင်တောင်ကြီး ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ် ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

"ကျွဲ၊ ကျွဲ၊ ကျွဲ ၊ ဝုန်း ၊ ဝုန်း ၊ ကျွဲ ၊ ကျွဲ "

ဟာ ... ဂူတံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီဗျို့။ ထိုးတံခါးကြီးတစ်ချပ်လိုပဲ ကျောကံနံရံကြီးက ဘေးဘက်ကို ရွေ့သွားတာဗျ။

လူတွေရဲ့ ပါးစပ်က ယောင်ပြီး "ဟာ" ခနဲ အော်လိုက်ကြတာဗျ။ ဒီထဲမှာ ကျုပ်လည်း ပါတာပေါ့ ဗျ။ ဆရာပုလည်း "ဟာ" ခနဲ အော်လိုက်တာပဲဗျ။ တံခါးဝမှာ ကျားကြီးတစ်ကောင် ပိတ်ရပ်နေတာလေဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဆယ့်ငါးတောင်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ။ ခေါင်းကြီးကတင် တင်းတောင်းကြီးလောက် ရှိတာဗျ။ နားရွက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးက တစ်ခုခုကို နားစွင့်နေ သလို အကြမ်းပန်းကန် အဝိုင်းလောက်ရှိတဲ့ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကလည်း အရောင်ကို တောက်နေတာ။ အမြီးကြီးက တဘုတ်ဘုတ်နဲ့ ရိုက်နေသေးသဗျ။

"ကဲ ... ဂိုဏ်းတော်သားတို့ ၊ အဲဒါ တံခါးမှူး ဗျူပါပဲဗျာ။ ဂိုဏ်းတော်ကြီးရဲ့ တံဆိပ်တော်ဖြစ်တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတံဆိပ်တော်ကို အဆင်သင့်ထုတ်ပြီး ထောင်ကိုင်ထားကြပါ။ တံဆိပ်တော် မပါရင်တော့ ရွှေဂူကြီးထဲကို မဝင်ကြပါနဲ့ ၊ ဒီကပဲ လှည့်ပြန်ကြပါ။ တံဆိပ်တော် မပါရင် ဗျူကြီးက အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အဆင်မသင့်ရင် သူ့ရဲ့ လက်ကြီးနဲ့ လွှဲရိုက်တာ ခံရတတ်ပါတယ်။ ကဲ တံဆိပ်တော်တွေပါတဲ့ သူက တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး ဝင်သွားကြပါ။ ဗျူကြီးရဲ့ မျက်နှာကို

လည်း သွားမကြည့်မိပါစေနဲ့ ၊ ကဲ ဝင်လို့ ရပါပြီ၊ ဝင်ကြပါ၊ ဝင်ကြပါ"

အားလုံး တစ်ယောက်ချင်း တံဆိပ်တော် ရွှေဒင်္ဂါးချပ်တွေ မြှောက်ကို
င်ပြီး ဝင်သွားကြတယ်ဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုပုက လူသုံးဆယ်လောက် အရောက်
မှာ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဗျူကြီးရဲ့ ရှေ့ကိုဖြတ်တော့ ကြက်သီးတွေဆိုတာ
တဖျန်းဖျန်း ထလိုက်တာဗျ။ ဆရာပုကို ကြည့်တော့လည်း မျက်နှာ
လေး ဆီးရွက်လောက် ရှိတော့တာမျိုး၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဂူကြီး
ထဲကို ချောချောမောမော ရောက်လာခဲ့ပြီဗျ။

"ဟာ၊ အကျယ်ကြီးပါလား"

ကျုပ်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာဗျ။ ဂူကြီးက အကျယ်ကြီးဗျာ
။ အတွင်းနံရံတွေကလည်း ပွေးဆွတ်နေတာဗျ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ စကျင်
ကျောက်ဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဂူကြီးရဲ့ အကျယ်ဟာ
ဘောလုံးကွင်းကြီး တစ်ဝက်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ။ ဂူနံရံမှာ အခ
န်းတွေဖောက်ထားပြီး ကျွန်းသားတံခါးကြီးတွေ တပ်ထားတာဗျ။
အခန်းပေါင်း ဘယ်လောက် ရှိတယ်တော့ ကျုပ် မသိဘူးဗျ။ တော်တော်
တော့ များ တယ်။ အလယ်ကောင်က ခန်းမကျယ်ကြီးကလည်း
အောက်ကြမ်းပြင်ကို ညီနေအောင် ချောထားတာမျိုး။ ခန်းမကြီးရဲ့ ထိပ်
မှာ ကျောက်လှေကားလေးကို ကြောင်လိမ် ပုံသဏ္ဌာန် လုပ်ထားတဲ့ စကျ
င်ကျောက်ခုံကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဆယ်ပေလောက်
မြင့်မယ်ထင်တယ်။ ကျောက်လက်ရန်းတွေလည်း တပ်ထားတယ်။ နောက်
မှာ အနီရောင်ကတ္တီပါ ခန်းဆီးကြီးကာပြီး အလယ်မှာ ရွှေပလ္လင်ကြီး
တစ်လုံး ချထားတယ်။ ကျုပ်တို့ လူစု ခန်းမကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ နေရာယူလိုက်
ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ နေရာယူပြီး ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါးတွေ ပွင့်
လာပြီး လူတွေ ထွက်လာကြတယ်။ ဟာ ... မနည်းပါလား။

"မောင်တာတေ၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့ ရှေ့က သွားနှင့်တဲ့ အဖွဲ့တွေလေကွာ၊ သူတို့ ကို ဒီဂူကြီးထဲမှာ တည်းခိုခွင့် ပေးထားတာကွ၊ ပူဇော်ပွဲက ခုမှ စမှာ လေ။ အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ လူတွေလည်း ကျုပ်တို့ နဲ့ ရောပြီး ခန်းမကြီးထဲမှာ နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ ခဏနေတော့ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး မွေးကြိုင်သွားရောပေါ့။ ကျုပ်က အမွေးတိုင်တွေ ဘာတွေများ ထွန်းတာလားလို့ လိုက်ကြည့်တယ်။ ဘာအငွေ့မှ ထွက်နေတာ မတွေ့ဘူးဗျ။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေလိုက်တာဗျာ။ အပ်တစ်ချောင်း ကျရင်တောင် အသံကြားရမလားပဲဗျ။ ဟော ... ကျောက်စင်မြင့်ကြီး အနောက်ဘက်က အခန်းတစ်ခန်း ပွင့် လာပြီး အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ပိုးလုံချည် တောင်ရှည်တွေ ဝတ်လို့ ဗျ။ ရွှေနားကွပ်ထားတဲ့ သိုရင်းအင်္ကျီအနီရောင်တွေ ဝတ်ထားတယ်။ ခေါင်းမှာ လည်း ရွှေခေါင်းဆောင်းတွေ ဆောင်းထားကြတယ်။ စကျင်လှေကားလေးကို ကွေ့ပတ်ပြီး ဆယ်ပေ လောက်မြင့်တဲ့ စကျင် စင်မြင့်ပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကျောက်သား လက်ရန်းအနားမှာ မားမားကြီးတွေ ရပ်လိုက်ကြတယ်။

"ဟော ... လူတွေက လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့ကြပြီဗျို့။ ကျုပ်တို့ လည်း ရောပြီး ကန်တော့ရတာပေါ့ဗျာ။ လူထွားကြီး နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က စကားပြောတယ်။

"မှော်ဝင်ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းတော်ဝင်တို့ ၊ သင်တို့ သည် ဂိုဏ်းတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာကြပါ၏ လော"

"လိုက်နာကြပါတယ် ဘိုးဘိုးဘုရား"

လူတွေက တစ်ပြိုင်တည်းတော့ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားတော့

တာပေါ့ဗျာ။

"ဂိုဏ်းတော်ကြီးက မှာ ကြားသည့်အတိုင်း လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ကြ ပါ၏ လော"

"နေထိုင်ပါတယ် ဘိုးဘိုး"

"ပညာစခန်း၊ တက်လမ်းကျင့်စဉ်များကိုရော လုံ့လ ဝီရိယရှိရှိနဲ့ ကျင့် ကြံကြပါ၏ လော"

"ကျင့်ကြံပါတယ် ဘိုးဘိုး"

"အိမ် ... ကျုပ်ကတော့ ပုဂံနေပြည်တော်က ဘိုးဘိုး နရိန္ဒာပါ ဂိုဏ်း တော်သားတို့ ၊ ဟောဒါကတော့ ကျုပ်လိုပဲ ပုဂံ နေပြည်တော်မှာ နေခဲ့တဲ့ ဘိုးဘိုးတာဘိန္ဒာပါဗျာ၊ ကဲ မကြာခင်မှာ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် သက် တော် တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ကပ္ပမော်ဝိဇ္ဇာကြီး အရည်းမင်းရဲစ က္က ဖူးမြော်ခံ ကြွလာတော့မှာ ဖြစ်လို့ လက်အုပ်ချီမိုးထားကြပေတော့ ဂို ဏ်းတော်သားတို့ "

"ဒု၊ ဒု၊ ဒု၊ ဒု၊ ဒု၊ ဒု၊ ဒု၊ ဒု၊ ဒု"

"တူ၊ တူ၊ တူ၊ တူ၊ တူ၊ တူ"

ဟော ... မောင်းသံကိုးချက်ဗျ။ ပြီးတော့ ခရသင်းမှုတ်သံ။ ဟာ တံခါး ကြီးတစ်ချပ် ပွင့်သွားပြီဖို့။ အခန်းထဲက အလင်းရောင်တွေကို အဝေးကြီးကတောင် လှမ်းမြင်နေရတာပါ။ အခန်းကြီးက ဘယ်လောက် ကျယ်တယ်တော့ မပြောတတ်ဘူးဗျ။ အခန်းထဲမှာ တော့ မီးရောင်တွေ လင်းထိန်နေတာ။ ဟော ထွက် လာပြီ။ ထွက် လာပြီ။ ဟာ ပုဂံခေတ်က စစ်သူကြီးဝတ်စုံနဲ့ လူလေးယောက်က ရှေ့ကထွက် လာပြီး အခန်းကြီး ရဲ့ အဝမှာ နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ နောက်က

ရွှေဝေါယာဉ်ထမ်းပြီး ထွက် လာပြီဗျို့။

"တူ၊ တူ၊ တူ၊ တူ၊ တူ"

"ဒူ၊ ဒူ၊ ဒူ၊ ဒူ၊ ဒူ"

ခရသင်းမှုတ်သံ၊ မောင်းသံတွေက ပိုပြီး ကျယ်လာတယ်ဗျ။ ရတနာတွေ စီထားတဲ့ ရွှေဝေါယာဉ်ရဲ့ နောက်မှာ ပုဂံခေတ် ဝတ်စုံအဝါလေးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမချောချော လေးယောက် လည်း ပါလာတယ်။

တကယ်ကို ဘုရင်တစ်ပါး ကြွလာတဲ့ အတိုင်းပါပဲဗျာ။ တရွေ့ရွေ့နဲ့ စကျင်ကျောက် စင်မြင့်အနားကို ရောက်တော့ စစ်သူကြီးလေးယောက်က ကျောက်လှေကားဘေးမှာ နှစ်ယောက်၊ စင်မြင့် ရှေ့မှာ နှစ်ယောက် နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ ဝေါယာဉ်ထဲက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထွက်လာတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျောက်လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တက်သွားတယ်။ ဝတ်ထားတာကတော့ ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီးတွေ ပုံစံမျိုးပဲဗျ။ ‘ဆံကေသာလက်လေးသစ်၊ ဆိုးညစ်သည့်စိတုံ’ ဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲဗျာ။ ဆံပင်ရှည်ပွပွကြီးက ပခုံးပေါ်အထိ အုပ်နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကလည်း အရှည်ကြီးဗျ။ ဝတ်ထားတာကတော့ သင်္ကန်းလိုလို ညိုညိုမည်းမည်းကြီးဗျ။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ တလက်လက်နဲ့ ကို တောက်နေတာဗျို့။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အသက်ငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက် ထောင့်နှစ်ရာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခုလိုတွေ့ရတော့ ကျုပ်လည်း အံ့သြတာပေါ့ဗျာ။ ပုဂံအရည်းက ရွှေပလ္လင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ထိုင်တယ်။ ဂိုဏ်းသားတွေက အားလုံး မတ်တတ်ထရပ်ကြတယ်။ ဒါက ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ ပထမဆင့် ပူဇော်နည်းပေါ့ဗျာ။ ဒီပူဇော်နည်းတွေကို ဆရာနွဲ့ဖက ကျုပ်တို့ ကို သင်ပြီးသားလေဗျာ။

လက်အုပ်ချီပြီး ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်

ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်ရတယ်။ နဂိုနေရာ ပြန်ရောက်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီအတိုင်း နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း ပြန်တိုးရတယ်။

ပြီးတော့ ညာဘက်ကို ခြေတစ်လှမ်း တစ်ပတ်လှည့်၊ နဂိုနေရာ ပြန်လာ။ ဘယ်ဘက်ကို ခြေတစ်လှမ်း တစ်ပတ်လှည့် နဂိုနေရာ ပြန်လာ။ ပြီးမှ ထိုင်ချရတယ်။ ခူးနှစ်ဖက်ကို ထောက်ပြီး ခြေဖျားနဲ့ ထောက်ထိုင်ရတယ်။ လက်အုပ်ချီပြီး တစ်ခါရှိခိုး၊ တစ်ခါ ပြန်ထိုင်၊ သုံးခါ ရှိခိုးရတယ်။ ပြီးတော့မှ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်ပြီး ခါးကို မတ်မတ်ထားပြီး လက်အုပ်ချီထားရတယ်။

"အားလုံး မျက်စိပိတ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဆီကို အာရုံစိုက်ထား ကြပေတော့"

ဘိုးဘိုးနရိန္ဒာက ပြောလိုက်တယ်။ ပုဂံအရည်းကြီးရဲ့ မန္တန်ရွတ်သံက ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာ ဟိန်းပြီး ထွက်လာရောဗျို့။ အရည်းက အသံတော့ တော်တော်ကို အောင်တာဗျ။ ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ကျုပ်က မျက်စိမှိတ်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ကြည့်နေတာပါ။ ဟာ အရည်းမင်းရဲစက္ကက မန္တန်ရွတ်ရင်း သူ့ရဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေတယ်ဗျ။ ဟာ သူ့လက်ထဲက အလင်းရောင်တွေ ထွက် လာပြီဗျို့။ ဟာ စက်တွေများ လား။ အလင်းတွေက ဖြာထွက် လာပြီး ဂိုဏ်းသားတွေဆီကို ရောက်လာတယ်။ ဂိုဏ်းသားတွေက အဲဒီအလင်းရောင်တွေကို အားရပါးရ ရှူသွင်းနေကြတယ်ဗျ။ တချို့က ပါးစပ်တွေ ဟထားကြတယ်။

"တာတေ၊ အသက်အောင့်ထား၊ မရှူနဲ့ "

လို့ ကိုပုက ကျုပ်ကို တိုးတိုးလေးပြောတယ်။ ကျုပ်လည်း အသက်

အောင့်ထားလိုက်တယ်။ အရည်းလွှတ်လိုက်တဲ့ အလင်းတွေက ဂူကြီးတစ်ခုလုံး လင်းလို့ ဗျာ။ ခဏနေတော့ အလင်းရောင်တွေ ပျောက်သွားတယ်။

"အားလုံး ငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်ကြပေတော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တော် သြဝါဒစကား ပြောကြားတော်မူမယ်"

"ဂိုဏ်းဝင်သား တပည့်တို့ ၊ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် မင်းရဲစက္က ဒီဂိုဏ်းကို တည်ထောင်လာခဲ့တာ ညောင်ရမ်းမင်းဆက် ရှိစဉ်ကတည်းကပဲကွဲ့၊ မှော်ဝင်ရွှေကျမ်းကြီး ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် လက်ကို ရောက်ရှိလာတာ ငါတို့ အရည်းသာသနာကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ အနော်ရထာဘုရင် လက်ထက်ကတည်းကပဲ တပည့်တို့ ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ နှစ်ငါးထောင့်ပြည့်လို့ ကွယ်ပသွားခဲ့ရင် ငါ့ကိုယ်တော်ကို ဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ်စေရမကွဲ့၊ ဗုဒ္ဓက သေတဲ့ ဘုရား၊ ငါ့ကိုယ်တော်က မသေတဲ့ ဘုရားပေါ့၊ မှန်လားဟေ့ တပည့်တို့ "

" မှန်လှပါဘုရား"

"အေး ... အဲဒီအခါကျရင် မင်းတို့ နဲ့ ငါနဲ့ ပြန်ဆုံကြရမယ်၊ မင်းတို့ဟာ အရည်းဘုရားရဲ့ သာဝကတွေ ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ် ၊ မှန်လားဟေ့"

"မှန်လှပါဘုရား"

ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။ သူက ဒီနိုင်ငံမှာ ဘုရားလုပ်ဖို့ တောင်စိတ်ကူးနေတဲ့ သူပါလား။ ကျုပ်ဖြင့် အခုချက်ချင်းတောင် ပြေးပြီး ဓားနဲ့ ခုတ်ချပစ်လိုက်ချင် လာတယ်ဗျာ။ ဒီအရည်းဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာနဲ့ ဖီလာဆန့်ကျင်နေတဲ့ သာသနာ့အပြင်ဘက်က အမှောင်ဝါဒီပဲဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ပုဂံအရည်းကို ကြည့်ပြီး တော်တော်ကို ရွံရှာမိတော့တာပဲဗျာ။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်တော့ အရည်းပူဇော်ပွဲ ပြီးပြီဗျ။ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာတဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေကို အပြန်လမ်းမှာ စားဖို့ ရိက္ခာထုပ်တွေ ဝေတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကိုပုလည်း ယူရတာပေါ့ဗျ။ ပြီးတာနဲ့ ဂူထဲက တဖွဲဖွဲ ပြန်ထွက်ကြတယ်။ ပြန်အထွက်မှာ တော့ ကျားကြီးက မစစ်တော့ဘူးဗျ။ တံခါးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ ဒီမှာ တင် ကျုပ်နဲ့ ကိုပုက အခန်းလွတ် တစ်ခုထဲကိုဝင်ပြီး ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ရွှေဂူကြီးထဲမှာ အခန်းတွေက အများကြီးလေဗျ။ အရည်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ရံရွှေတော်တွေက သူထွက်လာတဲ့ အခန်းကြီးထဲကို ပြန်ဝင်သွားကြရောဗျ။ ကျုပ် သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ပုဂံအရည်း ဘယ်အခန်းကို ဝင်တာတုံးဆိုတာ ကျုပ် မှတ်ထားမှ ဖြစ်မှာ လေဗျ။ ဒါမှ ဆရာကြီးတို့ ဆရာနွဲ့ဖတို့ ဝင်လာတဲ့ အခါ ကျုပ်ပြနိုင်မှာ ပေါ့။

တန်းစီပြီး ဂူထဲက ပြန်ထွက်နေတဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေ ကုန်သွားပြီဗျို့၊ တံခါးစောင့်တဲ့ ကျားကြီးက ချက်ချင်းထ လာပြီး တံခါးဝမှာ ရပ်ရင်း အပြင်ဘက်ကို လိုက်ကြည့်တယ်။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ပေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟာ၊ ကျားကြီးက ဆက်တိုက်လေးခါ ဟိန်းလိုက်တယ်။

"ကျွံ၊ ကျွံ၊ ကျွံ၊ ကျွံ၊ ကျွံ၊ ဂျိမ်း"

ဟော ဂူတံခါးကြီး သူ့အလိုလို ပိတ်သွားပြီ

"ဝေါင်း"

ဟာ၊ ကျားကြီးက နောက်ကျွမ်းပစ်လိုက်ပြီဗျို့။

"ဝေါင်း"

ဟာ၊ နောက်တစ်ခါ နောက်ကျွမ်းပစ်ပြန်ပြီဗျို့။

"ဝေါင်း"

ဟော၊ တတိယတစ်ခါ နောက်ကျွမ်းထပ်ပစ်ပြန်ပြီပေါ့။ ဟာ လူဖြစ်သွားပြီဗျို့။ ကျားကြီး လူဖြစ်သွားပြီဗျာ။ ဒီလူလည်း ရွှေချည်ကွပ်ထားတဲ့ သိုရင်းအင်္ကျီအနီဝတ်နဲ့ တောင်ရှည်ပုဆိုးနဲ့ ပဲဗျ။ ခေါင်းမှာ တောင်သျှောင်ထုံးလေး ထုံးလို့ ဗျို့။ လူကတော့ တော်တော် ထွားကျိုင်းတာကလားဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အရပ် ခုနစ်ပေလောက်ကို ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ။

ကျားကနေ လူဖြစ်သွားတဲ့ ဗျူကြီး တံခါးဝကနေ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တော် ပုဂံအရည်း ဝင်သွားတဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး လိုက်မလို့ ထင်တယ်ဗျ။

ဗျူကြီး တော်တော် ဝေးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်က ဆရာကြီး အပ်ထားတဲ့ ကမ္ဘာ့ပထမံအင်းတော်ကြီးကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ပုန်းနေတဲ့ အခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ ဆရာပုက ဗျူကြီးကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ်ဗျ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တာဝန်ကို ပြီးဆုံးအောင် ကျုပ် လုပ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ဆရာကြီးတို့ သာ အပြင်မှာ အဆင်သင့် ရောက်မနေရင်တော့ ကျုပ်ရော ၊ ဆရာပုရော သေပြီပေါ့ဗျာ ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဆရာကြီးတို့ ဆရာနွဲ့တို့ ကို ယုံတယ်။

ဆရာနွဲ့ပေး သင်ပေးတဲ့ အင်းဟိန်းတဲ့ ဂါထာကို ကျုပ် ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပိတ်သွားတဲ့ တံခါးကြီးကို အင်းနဲ့ ပစ်ဖို့ ကျုပ်ပြင်လိုက်တယ်။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟာ ကျုပ် နောက်ကျောဘက်က ကျားဟိန်းသံကြီး ပေါ်လာတယ်ဗျို့

။

"တာတေ ပစ်၊ မြန်မြန်ပစ်၊ ဗျူကြီး မြင်သွားပြီး ကျားကြီး ပြန်ဖြစ် သွားပြီဟေ့"

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ပစ်ပြီဗျာ။ ပစ်ပြီ။ ကျုပ် ပစ်လိုက်ပြီ။ ဂူတံခါးကြီးကို ကျုပ်လက်ထဲက ကမ္ဘာ့ပထမအင်းကြီးနဲ့ ပစ်လိုက်ပြီ။

"ဝုန်း"

ဟာ၊ မီးလုံးကြီးများ နည်းတဲ့ မီးလုံးကြီး မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ဂူတံခါးကြီး ကို အင်းချပ်သွားထိတဲ့ အချိန်မှာ မီးတောက်ကြီး ထတောက်သွားလိုက် တာဗျာ။ ကျုပ်တောင် လန့်ပြီး နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

"ကျွို၊ ကျွို၊ ကျွို၊ ဂျိန်း၊ ဂျိန်း၊ ဂျိန်း"

ဟာ၊ ဖွင့်ပြီဗျို့၊ ပွင့်သွားပြီ။ ရွှေဂူကြီးရဲ့ တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီဗျို့။ အ ရည်းကြီးရဲ့ မှော်ပညာနဲ့ ပိတ်ထားတဲ့ ဂူတံခါးကြီးကို အပြင်က ဖွင့်လို့ ကတော့ ဘယ်လို ပညာနဲ့ ပဲဖွင့်ဖွင့် မပွင့်ဘူးတဲ့ ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဂူထဲကို ရောက်အောင်ဝင်ပြီး အတွင်းကနေ အင်းနဲ့ ပစ်ဖွင့်ရတာဗျာ။ ဂူတံ ခါးကြီး ပွင့်သွားပေမယ့် ဂူဝမှာ မီးခိုးလုံးကြီးက ခုထိ မှောင်နေတုန်းဗျာ။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟာ၊ ကျုပ်နောက်ကျောက ဗျူကြီးရဲ့ ဟိန်းသံကြီး ပေါ်လာပြီး တစ် ယောက်ယောက်နဲ့ သဲကြီးမဲကြီး သတ်ပုတ်နေတဲ့ အသံဗျာ။ ကျုပ် ချက်ချင်း နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ဆရာပု၊ ဆရာပု။ ကျုပ်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲတောင် အော်လိုက်မိတယ်။ ဆရာပုက တကယ်တော့ အာ

ဂလူပဲဗျ။ ဒီလူ ကိုယ်ဖော့မှော် ကောင်းကောင်း တတ်တဲ့ လူပဲဗျာ။ လူကြည့်တော့သာ ပြုံးစိစိဗျ ။ ဗျူကြီးက သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်၊ လက်ဝါးကြီးနဲ့ လှမ်းရိုက်လိုက် လုပ်ပေမယ့် ဆရာပုကို တစ်ချက်မှ မထိဘူးဗျ။ ဆရာပုက ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်ပျောက်သလို ပျောက်ပျောက် သွားတာဗျ။ ဗျူကြီးက ကိုပုကို ဖမ်းလို့ မရလေ ဒေါသကြီး လာလေပေါ့ဗျာ။

"ဝေါင်း ၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟာ မြင်သွားပြီဗျို့။ ကျုပ်ကို ဗျူကြီး မြင်သွားပြီဗျ။ တင်းတောင်းလောက်ရှိတဲ့ ခေါင်းကြီးက ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်လာတယ်။

ဟာ ... ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲတောင် မြည်သွားသလိုပဲဗျာ။ ကျုပ်က ဆရာပုလို ကိုယ်ဖော့မှော်တတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး လေဗျာ။ ဗျူကြီးက သူ့ဒေါသတွေ အားလုံးကို ကျုပ်ဆီပုံလိုက် သလိုပဲဗျ။

"ဝေါင်း"

ဗျူကြီးက ခါးကြီး နဲ့နဲ့ နဲ့နဲ့နဲ့ ကျုပ်ဘက်ကို လျှောက်လာရောဗျို့။

"မောင်တာတေ၊ မကြောက်နဲ့ ၊ ဆရာကြီးတို့ ရောက်ပြီ"

ကျုပ်နောက်ဘက်က အသံဗျ။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ဦးမင်းအောင်ရဲ့ အသံလေဗျာ။ ကျားပါးစပ်ကြီးထဲ ရောက်တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ဆရာကြီး အသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်မှာ ပျော်လိုက်တာဗျာ။ မပြောပါနဲ့ တော့။

"တာတေ မကြောက်နဲ့ ညီလေး"

ဒီတုန်းမှာ ပဲ ဆရာပုကလည်း ကျုပ်ကို စိုးရိမ်ပြီး ပြေးထွက် လာပါလေရောဗျာ။ ကျုပ်ကို စိုးရိမ်ပြီး သတိလက်လွတ် ပြေးထွက်လာတဲ့ ဆရာပုကို မြင်သွားတဲ့ ဗျူကြီးက သူ့လက်ကြီးနဲ့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်ချ လို

က်တယ်ဗျာ။

"ဖုန်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟာ ဆရာပု၊ ဆရာပု။ ဟာ ဆရာပုကို ဗျူကြီး ကိုက်ပြီ၊ ကိုက်ပြီ။

ဆရာကြီးက ရှေ့ကို ပြေးထွက် လာပြီး အင်းတစ်ချပ်နဲ့ ဗျူကြီးကို ပစ်လိုက်တယ်။

အင်းက ဝုန်းခနဲမြည်ပြီး မီးခိုးလုံးကြီးနဲ့ မီးတောက်ကြီး ထသွားတယ်ဗျို့။ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာစိုင်းနွံဖရယ်၊ ဆရာထူးရယ် သုံးယောက်သား အင်းတစ်ချပ်စီကိုင်ပြီး မီးခိုးလုံးကြီး ကြားထဲကို ကြည့်နေကြတယ်ဗျ။ မီးခိုးတွေပြယ်ပြီး မီးတောက်တွေ ငြိမ်းသွားတော့ ...

"ဟာ ဆရာပု သေပြီထင်ပါရဲ့ ဗျာ"

ကျုပ်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာဗျ။ လည်ပင်းမှာ သွေးတွေ ပန်းထွက်နေတဲ့ အပေါက်ကြီးနဲ့ ဆရာပု သွေးအိုင်ထဲမှာ ငြိမ်နေပြီဗျ။ ဆရာပုနဲ့ သုံးတောင်လောက် အကွာမှာ ဗျူကြီး လည်း မီးလောင်ထားသလို မဲတူးပြီး ငြိမ်နေရောဗျို့။

"ဖြစ်ရလေ တပည့်ရယ်"

လို့ ပြောပြီး ဆရာနွံဖက ဆရာပုဆီကို ပြေးထွက်သွားတယ်။

"နွံဖမသွားနဲ့ ၊ ရန်သူ ရောက်လာတော့မယ်"

ဆရာနွံဖ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ ဆရာကြီး ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲဗျာ။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဘယ်က ရောက်လာတဲ့ ခွေးလေးဗျပိုးတွေ လဲဟေ့၊ ငါ့ရွှေဂူတံခါးကို အပြင်က ဖွင့်မရတော့ အတွင်းကို ရောက်အောင် ခိုးဝင်ပြီး အတွင်းကနေ ဖွင့်တယ်။ တံခါးပျက်သွားတော့ ငါ ရွှေဂူကို

ဖျောက်လို့ မရတော့ဘူး။ ငါ့သားကြီး ငဗျုကို အသေသတ်တာကိုတော့
ငါ အနာဆုံးပဲကွ။ ကဲ မင်းတို့ ဘာအတွက် ဒီကို လာတယ်ဆိုတာ လျှောက်
တင်စမ်း"

"အရည်း ကျုပ် ဒီကိုလာတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့
အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ လာခဲ့တာပဲ။ အရည်းခိုးယူသွားခဲ့တဲ့
မှော်ဝင်တောင်သခင်မရဲ့ မှော်ဝင်ရွှေကျမ်းကြီးကို ပြန်အပ်ပါ။ ဒီအတွက်
ကျုပ်တို့ ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ မှော်ဝင်ကျမ်းကို အခုချက်ချင်း အပ်နှံလိုက်
ရင် ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကနေ လှည့်ပြီးပြန်မယ်။ မအပ်ရင်တော့ ရတဲ့ နည်း
နဲ့ ယူရလိမ့်မယ်၊ အရည်းမင်းရဲစက္က"

"တောက်၊ မင်း တော်တော် စော်ကားတဲ့ အကောင်ပဲ။ ပြောစမ်း ဟေ့
ကောင်၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူတုံး"

"ဒေါက်တာမင်းအောင်"

"လက်စသတ်တော့ ကမ္ဘာပတ်ပြီး မွေနေတဲ့ မလောက်လေး မလော
က်စားကောင်ပဲကိုး"

ဟာ အရည်း အရည်း၊ ပုဂံအရည်း ပျောက်သွားပြီပျို့။

"မောင်တာတေ မင်းမျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားလား"

ဆရာနွံဖက ကျုပ်ကို လှမ်းမေးတယ်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကွင်းထားတယ် ဆရာ"

"ဒါဆိုရင် မင်း ဟိုဂါထာရွတ်တော့၊ မင်းကို လာကာနီးမှာ ကျုပ်သင်
ပေးလိုက်တဲ့ ဂါထာလေ၊ ရွတ် ရွတ် မြန်မြန်ရွတ်"

ကျုပ်က တောင်ငူမှာ တုန်းက ဆရာနွံဖသင်ပေးတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်

လိုက်တယ်။ ဟာ တွေ့ပြီဗျို့။ တွေ့ပြီ။ အရည်းကို ကျုပ်တွေ့ပြီ။ အရည်းက ကိုယ်သာ ဖျောက်လိုက်တာဗျ။ ဘယ်ကိုမှ ရောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ။ စောစောက နေရာမှာ ပဲ မားမားကြီး ရပ်နေတာ။

"ဆရာကြီး ၊ အရည်း စောစောက နေရာမှာ ပဲ ရပ်နေတာ"

လျင်လိုက်တဲ့ ဆရာကြီးဗျာ။ ကျုပ်စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး၊ လက်ထဲကအင်းနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာဗျို့။

"ဝုန်း"

"နွံဖနဲ့ မောင်ထူး၊ မင်းတို့ အင်းတွေပစ်တော့၊ ဒီကောင်ကြီးကို အချိန်ဆွဲတိုက်လို့ မရဘူး၊ လက်ဦးမှုယူပြီး ဆက်တိုက်သာ ပစ်ကြ"

"ဝုန်း" "ဝုန်း"

ဆရာကြီးပစ်တဲ့ အင်းကြောင့် ဝုန်းခနဲ တစ်ချက်မြည်ပြီး မီးတောက်ကြီးရော မီးခိုးလုံးကြီးရော ထသွားတယ်ဗျ။ ဆရာနွံဖနဲ့ ဆရာထူးက အဲဒီမီးတောက်ကြီးထဲကိုပဲ အင်းတစ်ချပ်စီ ထပ်ပစ် လိုက်ကြတော့ ဝုန်းခနဲ ၊ ဝုန်းခနဲ ထပ်မြည်သွားပြီး မီးတောက်ကြီးက ပိုကြီးသွားတယ်ဗျို့။

ဟာ၊ လူတွေ ပြေးထွက်လာကြပြီဗျို့၊ ဂူကြီးရဲ့ အခန်းတွေထဲက အရည်းရဲ့ တပည့်လက်သားတွေ ပြေးထွက်လာကြတာဗျို့။ အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီဗလာနဲ့ ခါးတောင်း ကျိုက်ထားတဲ့ လူတွေ၊ အရည်းလိုပဲ ပုဂံအရည်းကြီးတွေပုံစံ ဝတ်ထားတဲ့ လူတွေ၊ ဆံပင် ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမတွေ အားလုံး နှစ်ဆယ် အစိတ်တော့ ရှိမယ်ဗျ။

"ဝုန်း"

ဟာ၊ မီးတောက်ကြီး ငြိမ်းသွားပြီဗျို့။ ပြေးထွက်လာတဲ့ လူတွေက စ

က်တွေ တစ်ပြိုင်တည်း လွှတ်ပေးလိုက်ကြတာ။ မီးတောက်ကြီးကို ရေနဲ့ ဖျန်းလိုက်သလိုကို ငြိမ်သွားတာမျိုး။

အို ... တော်တော်ကို အဆင့်မြင့်တဲ့ ပညာတွေပါလားလို့ ကျုပ်တွေ လိုက်မိတယ်။ မီးလို ပူပြင်း တောက်လောင်တဲ့ စက်တွေ ရှိသလို ရေလို အေးမြနေတဲ့ စက်လည်း ရှိတာပဲဆိုတာ အခုမှ ကျုပ်တွေ့မိတာပျ။

ဟာ၊ အရည်း မသေဘူးပျ။ အရည်းက ကြမ်းပြင်မှာ တင်ပလွှင်ခွေပြီး ထိုင်နေတယ်။ ဟော အရည်းရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးက စက် တွေ ဖြာထွက် လာပြီမျိုး။

"နွဲ့ဖ၊ မောင်ထူး သတိထားကြ၊ ဒါ မှော်စက်ဝန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါတို့ အားလုံးကို စက်ဝိုင်းလိုဝိုင်းပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း သတ်ပစ်မယ့်စက် ကွ၊ မင်းတို့ ကို ပေးထားတဲ့ ကပ္ပပထမံအင်းတော် ထုတ်တော့"

"ဟင်၊ နောက်ဆုံး အင်းလား ဆရာကြီး"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ အချိန်မပေးနဲ့ တော့ နွဲ့ဖ၊ အချိန်ကြာရင် ငါတို့ အ ရည်းကို ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ အရင်ပစ်မယ်၊ ငါပစ်ပြီးတာနဲ့ မင်း တို့ နှစ်ယောက်က ပြေးထွက်သွားပြီး နောက်က လူစုကို နှစ်ချပ်စလုံး သာ ပစ်ကြ။ မောင်တာတေ ဒီအင်းချပ်ရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ဒီဂူကြီး တဖြည်းဖြည်း ပြိုကျလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီးတို့ အင်းပစ်ပြီးတာနဲ့ မင်းက အရည်းနေတဲ့ အခန်းထဲကိုပြေးပြီး မှော်ဝင်ကျမ်း ရွှေစာအုပ်ကြီးကို မြန်မြန်ရှာပြီး မြန်မြန်ပြန်ပြေးခဲ့ပေတော့ ကြားလား၊ မောင်တာတေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

အရည်းရဲ့ တပည့်တွေကလည်း အရည်းလိုပဲပျ။ တစ်ကိုယ်လုံးကနေ စက်တွေ ထုတ်နေကြတယ်ပျ။

"ကဲ ပုဂံအရည်း၊ ဟောဒါ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ပထမံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အားလုံးရဲ့ သိဒ္ဓိတွေပေါင်းထားတဲ့ သိဒ္ဓိပေါင်းအင်းတဲ့ ၊ မင်းခံနိုင်ရင် ခံပေတော့၊ ကဲကွာ၊ ပစ်ပြီဟေ့"

"အုန်း"

ဟာ ပြင်းလိုက်တဲ့ အင်းကြီးဗျာ။ အုန်းခနဲ မြည်ပြီး ဧရာမမီးတောက်ကြီးက ဂူအမိုးကိုတောင် ထိနေပါရောလားဗျာ။

"နွံဖနဲ့ မောင်ထူး ဘာကို ကြောင်ကြည့်နေတာတုံး၊ အင်းတော်တွေ ပစ်တော့လေ"

"ဆရာကြီး သတိပေးလိုက်တော့မှ ဆရာနွံဖနဲ့ ဆရာထူးတို့ သတိဝင် သွားကြပြီး ရှေ့ကို ပြေးထွက် သွားကြရောဗျို့။ ဟော ပစ်ပြီ၊ ပစ်ပြီ။ ပစ်လိုက်ကြပြီဗျို့။"

"အုန်း" "အုန်း"

ဟာ ဆရာနွံဖတို့ ပစ်တဲ့ အင်းတွေကလည်း တော်တော်ကို ပြင်းထန်တာပဲဗျာ။ မီးတောက်ကြီးတွေက ဂူအမိုးထိအောင် ထတောက်တော့တာပဲဗျို့။

"မောင်တာတေ၊ ပြေးတော့"

ဆရာကြီးက ကျုပ်ကို သတိပေးလိုက်သံ ကြားတာနဲ့ ကျုပ် နံရံကိုက ပ်ပြီး တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးခဲ့ရောဗျို့။ ဂူလိုက်တာတော့ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ ကျုပ် စောစောက မှတ်ထားတဲ့ အရည်းအခန်းကို တန်းပြေးပြီး အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ အခန်းက သိပ်တော့ မကျယ်ဘူးဗျ။ ကျုပ် အမြန်ဆုံး လိုက်ရှာတယ်။ ရွှေကျမ်း စာအုပ်ကြီးကို ဘယ်မှာ မှ ရှာလို့ မတွေ့ဘူးဗျ။

"ဒုန်း၊ ဒုန်း"

ဟာ ဂူနံရံကြီးတွေ ပဲ့ကျတဲ့ အသံပဲဗျို့။ ကျုပ်စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေပြန်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ဘယ်မှာ မှ ရှာလို့ မတွေ့တော့ အရည်းရဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ များ လား ဆိုပြီး အရည်းရဲ့ ရွှေသလွန်ပေါ်က အိပ်ရာဆီကို ကျုပ် ပြေးသွားတယ်။ ကတ္တီပါအနက်နဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အရည်းရဲ့ ခေါင်းအုံးကို ကျုပ် မပြီးဖယ်လိုက်တယ်။

ဘာမှ မတွေ့ဘူးဗျ။ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဟင်၊ ကျုပ်တစ်ခု သတိထားလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ မထားတဲ့ အရည်းရဲ့ ကတ္တီပါခေါင်းအုံးက အလေးကြီး ဖြစ်နေတာဗျ။

"ဒုန်း" "ဒုန်း" "ဒုန်း"

ဟော ဂူနံရံကြီးတွေ ပဲ့ကျပြန်ပြီဗျို့။ ကျုပ် အချိန်မဆိုင်းဘဲ အရည်းရဲ့ ခေါင်းအုံးကို ကျုပ်လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှာ ပါလာတဲ့ ဓားနဲ့ ထိုးခွဲလိုက်တယ်။

ဟာ တွေ့ပြီဗျို့၊ တွေ့ပြီ။ ဒါရွှေကျမ်းကြီးပဲ ဖြစ်မယ်ဗျ။ လဲမှ့တွေကြားမှာ အရည်းရဲ့ သင်္ကန်းညိုမဲမဲကြီးနဲ့ အလုံထုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဗျ။ ကျုပ် ခေါင်းအုံးထဲက ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်ပြီး သင်္ကန်းကြီးကို ဖြေလိုက်တယ်။

ဟာ၊ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ရွှေကျမ်းကြီးဗျ။ ကျုပ်အတွင်းကို လှန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ရွှေကို စက္ကူလို ပါးပါးလေး အပြားခတ်ပြီး စာတွေရေးထားတာဗျ။ ရွှေစာမျက်နှာတိုင်းမှာ စာတွေမှ ပြည့်နေတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေ ရေးထားတယ် ဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျ။ ဆရာနွဲ့ဖပြောတဲ့ မာဂဘောသာဆိုတာ ထင်တယ်။ ရွှေစာအုပ်ကြီးရဲ့ မျ

က်နှာဖုံးပေါ်မှာ လည်း စာလုံး အကြီးကြီးတွေ ရေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဘာတစ်လုံးမှ မဖတ်တတ်ဘူးဗျ။

"ဒုန်း" "ဒုန်း" "ဒုန်း"

ဟာ၊ ဂူအမိုးတွေပါ ပြိုကုန်ပြီဗျို့။ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ ရွှေကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို လွယ်အိတ်ကြီးထဲကို သေသေချာချာထည့်၊ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်တယ်။ အရည်း အခန်းအဝကနေ ဂူကြီးရဲ့ အခြေအနေကို ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဟာ၊ ဂူကြီးတစ်ခုလုံးမှ မီးတွေ တဟု န်းဟု န်း တောက်လို့ ဗျ။ ဂူရဲ့ ဟိုဘက်က နံရံနားမှာ တော့ မီးမရောက်သေးဘူး။ ကျုပ် ဘာမှ စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ အဲဒီဂူနံရံအရောက် စွတ်ပြေးခဲ့တော့တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ မှ ဂူနံရံကြီးကိုကပ်ပြီး ဆရာကြီးတို့ ရှိတဲ့ ဘက်ကို ပြေးရတာဗျ။ ကျုပ်ပြေးလာတာကို လှမ်းမြင်တဲ့ ဆရာနွဲ့ဖက ...

"မောင်တာတေ၊ လာ လာ၊ ဒီဘက်ကိုပြေး၊ ဒီဘက်ကို"

လို့ လှမ်းအော်ပြောတယ်။ ကျုပ် သူတို့ အနားကို ရောက်တာနဲ့ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က ကျုပ်ကို ဆီးပြောပြန်ရောဗျ။

"မောင်တာတေ ဂူပေါက်ကိုသာ တန်းပြေး တန်းပြေး၊ ပြီးရင် ဂူပြင် ကို မြန်မြန် ပြေးထွက်"

ကျုပ်လည်း မရပ်တော့ဘဲ ဂူပေါက်ကို ဆက်ပြေးပြီး ဂူကြီးရဲ့ အပြင် ဘက်ကို တန်းပြေးခဲ့တော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် နောက်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်တော့ ဆရာကြီးရော ဆရာနွဲ့ ဖနဲ့ ဆရာထူးရော သူတို့ ရဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်ကြီးတွေပွေ့ပြီး ကျုပ်နောက်က ပြေးလိုက်လာကြတာပါ။

"ဆက်ပြေး မောင်တာတေ မရပ်နဲ့၊ ဆက်ပြေး"

ဂူအပြင်ကို ရောက်တော့ ကျုပ်က ရပ်မလို့ လုပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နောက်က လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ဆက်ပြေးရပြန်ရောဗျို့။ ကျုပ်တို့ တောင်ထွတ်ပေါ်ကို တက်ခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း ပြေးလိုက်တာ၊ တောင်လက်မောင်းကြီး ပေါ်ကိုတောင် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ်လည်း မောပြီး ရှေ့ဆက် မပြေးနိုင်တော့တာနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တော့ဆိုပြီး ရပ်လိုက်ရောဗျာ။ ကျုပ် နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ကျုပ်လိုပဲဗျ။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်တို့ သုံးယောက်လည်း မောကြီးပန်းကြီး ပြေး လာပြီး ကျုပ်နားမှာ ရပ်လိုက်ကြတယ်။

"ဒီနေရာလောက်ဆို လွတ်လောက်ပါပြီ"

လို့ ဆရာကြီး ပြောလိုက်တော့မှ ကျုပ်လည်း စိတ်အေး သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

"ဝုန်း၊ ဒုန်း၊ ဒုန်း၊ အုန်း၊ အုန်း"

ဟာ သွားပြီဗျို့။ ပုဂံအရည်း မင်းရဲစက္ကရဲ့ ရွှေဂူတော်ကြီး ပြိုကျသွားပြီ။ မသေမရှင် ဖြစ်နေတဲ့ အရည်းနဲ့ သူ့လူတွေလည်း ဇာတ်သိမ်း သွားကြပြီပေါ့ဗျာ။ အသက် တစ်ထောင်ကျော်တဲ့ ပုဂံခေတ်ကတည်းက ကျန်နေတဲ့ မှော်ဝင်ဂိုဏ်းသားတွေ အခုတော့ ကျောက်တုံးပုံကြီး အောက်မှာ အဆုံးသတ် သွားပြီပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ဒီကျောက်တုံးပုံကြီးအောက်မှာ ကျုပ်တို့ အထဲက ဆရာပုကျန်ခဲ့တာကိုတော့ တော်တော်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်ဗျာ။ ဆရာကြီးတို့ လည်း ကျုပ်လိုပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြ ပုံပဲဗျ။

"အုန်း"

ဟာ ကျန်နေတဲ့ ဂူကြီးရဲ့ အပိုင်းတွေ ထပ်ပြိုကျပြန်ပြီ။ ဟာ ဒီတစ်ခါ တော့ ကျောက်တုံးတွေ ကျုပ်တို့ ဘက်ကိုပါ လိမ့်ကျလာတာမျိုး။ ဆရာကြီးတို့ ရော၊ ကျုပ်ရော၊ သစ်ပင်အကြီးကြီးတွေ နောက်ကို ပြေးပြီး ကပ်လိုက်ကြရတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေက ကျုပ်တို့ နေရာ မရောက်ခင်ဘဲ ရပ်သွားကြတာပါ။

ဒီတော့မှ ကျုပ်က ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲက ရွှေကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ထုတ်ပြီး ဆရာကြီးကို ရိုရိုသေသေ အပ်လိုက်တယ်။

ဆရာကြီးက ပြုံးပြီး ရွှေကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ကြည့်နေတယ်။

"တော်ပါပေတယ် မောင်တာတေရယ်၊ ကဲ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြစို့ကွယ်"

ကျုပ် အံ့သြသွားတယ်ဗျ။ ဆရာကြီးက ပြန်မယ်လို့ မပြောဘဲ ခရီးဆက်ကြစို့ဆိုတော့ ကျုပ် သဘောမပေါက်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီရွှေကျမ်းကြီးကိုရရင် ကျုပ်တို့ ကိစ္စပြီးပြီလို့ ပဲ ကျုပ်က ထင်နေတာဗျ။

အခုတော့ ဆရာကြီးက ခရီးဆက်ရမယ် ဆိုတော့လည်း ဆက်ရုံပေါ့ဗျာ။ တာတေဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဒီလိုမျိုး စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို တွေ့နေကြုံနေလို့ ကတော့ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးကို တက်မယ်ဆိုရင် တောင် လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲမျိုး။

ဆရာကြီးက နေကို တစ်ချက် မော့ကြည့်တယ်။

"ကဲ လာကြဟေ့၊ မြောက်ဘက်စူးစူးကို တည့်တည့် သွားရုံပဲကွဲ့။"

လို့ ပြောပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး ထွက်တယ်။ မှော်ဝင်ကျမ်း ရွှေစာအုပ်ကြီးကိုတော့ သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှာ သေသေချာချာ ထည့်ထားတယ်ဗျ။

မြောက်စူးစူးကို မနားတမ်း လာခဲ့ကြတာ မိုးချုပ်စအချိန်ကို ရောက်
တော့ ကရင်ရွာလေး တစ်ရွာကို ရောက်လာရောဗျ။ ဒီမှာ တင် ကျုပ်
တော်တော် အံ့သြသွားတာဗျာ။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင် ကိုတွေ့တော့
ရွာထဲက ကရင်အဘိုးကြီး သုံးလေးယောက် ပြေးထွက် လာပြီး နှုတ်ဆ
က်ကြတယ်။ ဆရာကြီးကို အဘိုးကြီးတွေက ကရင်လို ပြောတာဗျ။ ဆ
ရာကြီး ဦးမင်းအောင်ကလည်း သူတို့ ကို ကရင်လိုပဲ ပြန်ပြောဖို့။
ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြလိုက်တာဗျာ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တောင် ဆရာကြီး
ဦးမင်းအောင်ကို တရိတသေ ရှိကြတာပါလားလို့ တွေးမိလို့ ဗျ။

ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်သွားကြတာဗျ။ အိမ်တိုင်
တွေမှာ ရော၊ နံရံတွေမှာ ရော တိရစ္ဆာန်ခေါင်းခွံတွေ ချိတ်ထားတာ ပြည့်
လို့ ဗျာ။

"နွဲ့ဖ ဟဲ့ ဒါ မုဆိုးကြီး လုကွာရဲ့ အိမ်ပဲကွ၊ ကျုပ်နဲ့ လုကွာက
အလွန်ခင်ကြတာကွဲ့။"

လှေကားဆုံးတော့ အိမ်ကြီးရဲ့ တံခါးပေါက်ကို ရောက်ရောဗျ။
ဆရာကြီးက တံခါးဝမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို ကြည့်နေတယ်။

"ဟာ၊ ဆရာဝန်ကြီးပါလား၊ ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ဝမ်းသာလိုက်
တာကွာ"

လို့ ဗမာစကားကို ကရင်သံဝဲဝဲကြီးနဲ့ ပြောတာ ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။

"လုကွာ၊ ကျန်းမာတယ်မို့လား"

"ဟာ ... ကျန်းမာတော့ မာလိုက်တာမှ ဆရာဝန်ကြီးရာ"

လို့ ပြန်ပြောသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က အိမ်
ထဲကို ဝင်သွားရောဗျ။ ကျုပ်တို့ လည်း နောက်က

လိုက်ဝင်ကြတာပေါ့ဗျာ။

အိမ်ကြီးက တော်တော်လေး ကျယ်သားဗျ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖျာခင်း
မထားဘူးဗျ။ တောကောင်သားရေတွေ ခင်းထားတာ။ ကျားသားရေ
တွေတောင် ပါတယ်ဗျို့။ ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ အသက် ငါးဆယ်ကျော်
လောက်ရှိတဲ့ ကရင်လူမျိုးတစ်ယောက် ထိုင်လို့ ဗျ။ သူ့ရှေ့မှာ
ဒူးလေးကြီး တစ်လက်လည်း ချထားတယ်။ မြားကျည်တောက်လည်း
ချထားတယ်။ ဒူးလေးကို သေသေချာချာ တိုက်နေတာ ထင်တယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ ကို ခေါ်လာတဲ့ ကရင်အဘိုးကြီး သုံးယောက်ရော ကျုပ်တို့
ရော တောကောင်သားရေတွေပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ ဟာ၊ ထိုင်လို့
တော်တော် ကောင်းတာပဲဗျာ။

"လုကွာ တောတက်ဖို့ ပြင်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာဝန်ကြီး၊ ညက အိပ်မက် မက်တယ်၊ ကျုပ် လူတစ်
စုနဲ့ အတူတူ မှော်ဝင်တောင်ကို လိုက်ရှာရတယ်လို့ မက်တယ်တဲ့ ဗျ။ ဒါနဲ့
ကျုပ် ဒူးလေးကို အဆင်သင့်ပြင်နေတာ။ ကျုပ်က အိပ်မက်ကို အလ
ကား မမက်ဘူး ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ၊ အကြောင်းကိစ္စရှိမှ မက်တာ၊ ဒါကြော
င့် အကြောင်း ရှိတော့မယ်ထင်လို့ လေးတွေ မြားတွေကို ပြင်နေတာကွ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ လုကွာရဲ့ အိပ်မက်က တည့်တည့်ကြီးကို မက်
တာပါလား၊ ဟား ဟား ဟား၊ ဟား၊ ခင်ဗျားနဲ့ မှော်ဝင်တောင် လိုက်ရှာမ
ယ့်လူစုဆို ကျုပ်တို့ ပဲ လုကွာရဲ့ ၊ ကျုပ်တို့ က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ မှော်
ဝင်တောင်ကို မဖြစ်မနေသွားဖို့ လုကွာကို လာခေါ်တာ။

"အို ... ဒီလိုလား ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ၊ ကျုပ် အိပ်မက်တွေ အကြောင်းကို
ကျုပ်က သိပြီးသားပါဗျာ၊ ဒါကြောင့် ထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီး
သားပါ"

ကျုပ်တို့ ကို တောအမဲဟင်းလျာတွေနဲ့ လုကွာရဲ့ မိသားစုက ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဧည့်ခံကြသမျှ။ ညစာ စားသောက်ပြီးတော့ ဆရာကြီးက ပြောသမျှ။

"နွံဖနဲ့ မောင်ထူး၊ မင်းတို့ လုကွာအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလို့ ထင်ကြတုံး"

"ငါးဆယ့်ငါး၊ ငါးဆယ့်ခြောက်တော့ ရှိရောပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့ "

ဆရာနွံဖရော ဆရာထူးရောက ပြောတာမျှ။

"လုကွာက အသက်ကိုးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီကွ၊ ဒီနေ့အထိ တောတက်တုန်း၊ အမဲပစ်တုန်း ရှိသေးတယ်"

"ဟာ"

ဒီတစ်ခါ တအံ့တဩ အော်လိုက်မိတာက ကျုပ်ပေါ့ဗျာ။

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ လုကွာက တော်တော်ကို ကျန်းမာတဲ့သူ။ ကျုပ်တောင် ဒီလိုလူမျိုးကို သူတစ်ယောက်ပဲ မြင်ဖူးတာဘွဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ ကတော့ ဟိုကတည်းက ခင်ကြတာပါ။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိပြီးသားတွေပေါ့ကွယ်။ လုကွာရဲ့ ပထမဇနီးကတော့ ဆုံးသွားတာကြာပြီ။ သားသမီးတွေကလည်း အသက် ခြောက်ဆယ်လောက်တွေဆိုတော့ ဟိုရွာ ဒီရွာ တွေမှာ ရောက်နေကြတာ၊ ဒါက လုကွာရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ သားသမီးတွေပေါ့ကွဲ့။"

မုဆိုးကြီးလုကွာရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ မွေးတဲ့ သားသမီးတွေတောင် အသက် သုံးဆယ်ကျော်တွေမျှ။ အဲဒီတစ်ည လုကွာတို့ အိမ်ကြီးမှာ အိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက် စောစောမှာ တောထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

နေမွန်းတည့်ချိန် ရောက်တော့ လုက္ခာက တောင်တစ်လုံးကို ပြတယ်

။

"ဆရာဝန်ကြီး ဒါ မှော်ဝင်တောင်ပဲကွ၊ ဒီတောင်ကို သိတာ ဒီနယ်မှ ငါတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ"

ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းအောင်က မှော်ဝင်တောင်ကို တစ်ချက်မော့ ကြည့်ပြီး လုက္ခာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

"လုက္ခာ၊ ကျုပ် ဒီကိုလာတာ ကမ္ဘာ့ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ခိုင်းစေချက်နဲ့ လာတာ၊ လုက္ခာ ကျုပ်ကို တစ်ခါတုန်းက ပြောပြဖူးတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ခေါင်းတလားကြီးရှိတဲ့ ဂူကို ခေါ်သွားပေးပါ"

"ဪ လက်စသတ်တော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဒီကိစ္စလာတာကိုး၊ အေးအေး၊ ငါ မင်းတို့ ကို အရောက်ပို့ပေးမယ် စိတ်ချ။ စိတ်ချ"

ပြောပြောဆိုဆို လုက္ခာက ရှေ့ကတက်တယ်။ အသက် ကိုးဆယ့်ငါးနှစ်သာ ဆိုတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ထက် ပိုပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက် နေလို့ ဗျာ။

မုဆိုးကြီးလုက္ခာက မှောင်ဝင်တောင်ရဲ့ တောင်ထိပ်အထိ တက်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ တောင်ခါးပန်းအထိပဲ တက်တာ။ တောင်ခါးပန်းရောက်တော့ တောင်ကြီးကိုပတ်ပြီး လျှောက်တယ်။ အံ့ဩစရာပဲ။ မှော်ဝင်တောင်ရဲ့ ခါးပန်းမှာ သစ်ပင်တွေ အုပ်နေတဲ့ လူသွားလမ်း ရှိနေတယ်ဗျို့။ လုကာက ကျုပ်တို့ ကို လူသွားလမ်းအတိုင်း ခေါ်သွားတာဗျ။ တော်တော်တော့ သွားရသားဗျ။ တစ်နေရာ ရောက်တော့ လုက္ခာက တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

"ဆရာဝန်ကြီး ဒီချုံတွေအောက်မှာ ဂူပေါက်ရှိတယ်၊ ဒါတွေကို ရှင်းရ

မယ်"

ဆရာနွဲ့ဖက လုက္ခာလက်ထဲက ဓားကိုယူပြီး ချုံတွေကို ခုတ်တယ်။ ကျုပ်က ဆရာနွဲ့ဖ ခုတ်လိုက်တဲ့ အပင်တွေကိုဆွဲပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားပုံတယ်။ ဆရာနွဲ့ဖ ညောင်းတော့ ဆရာထူးက တလဲဝင်ခုတ်တယ်။ သိပ်မကြာဘူးဗျ။ ဂူပေါက်ကြီး ပေါ်လာတယ်။ ဂူပေါက်က လူတစ်ကိုယ် စာ မကဘူးဗျ။ အတော်လေး ကျယ်သွားပဲ။

"ကဲ ... ရပြီကွ၊ ရပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဝင်လို့ ရပြီ"

"နွဲ့ဖ ... ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေ မီးထွန်းလိုက်"

ဆရာနွဲ့ဖက ဖယောင်းတိုင်တွေ မီးထွန်းပြီး တစ်ယောက် တစ်တိုင် ပေးတယ်။ လုက္ခာက ရှေ့ဆုံးက ဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ က နောက်က လိုက်ဝင်ခဲ့တယ်။

ဂူကြီးက အဝသာ ကျဉ်းတာဗျ။ အတွင်းမှာ က အကျယ်ကြီးပဲ။ ခေါင်မိုးကလည်း တော်တော်ကို မြင့်တာဗျ။ ကျောက်စက် ပန်းဆွဲတွေ ကျနေတာ တော်တော်ကို လှတာမျိုး။ လုက္ခာက ရှေ့ကသွားပြီး တစ်နေရာ ရောက်တော့ ဂူနံရံကြီး တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

"ဆရာဝန်ကြီးရေ ... အခန်းကြီးက ပိတ်နေတယ်ကွ၊ ငါ ဟိုတုန်းက ရောက်ခဲ့တော့ တံခါးက ပွင့်နေတာ"

လုက္ခာက တံခါးလို့ သာ ပြောတာဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ဘာတံခါးမှ မတွေ့ပါဘူးဗျ။ ဂူနံရံကြီးပဲ တွေ့တာပါ။

"ရတယ် လုက္ခာ၊ ကျုပ် ဖွင့်နိုင်တယ်၊ ဒီတံခါးက တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါ သူ့အလိုလိုပွင့်တယ်။ လုက္ခာရောက်တုန်းက အဲဒီရက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ နောက်ကို နည်းနည်းဆုတ်ကြ"

လို့ ပြောပြီး ဆရာကြီးက သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ရွှေကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ထုတ်ပြီး ဂူနံရံမှာ ထိထားလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကနေ မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်လိုက်တယ်။ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်၊ လေးခေါက်၊ ဆရာကြီး ဆက်ရွတ်တယ်။ မန္တန် ကိုးခေါက်မြောက်မှာ ...

"ကျွဲ၊ ကျွဲ၊ ကျွဲ၊ ကျွဲ"

ဟာ ... ပွင့်ပြီဗျို့။ ပွင့်ပြီ။ ဂူနံရံက လျှို့ဝှက်တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီဗျာ။

ဟာ၊ မွေးကြိုင်နေတာပဲဗျို့။ ဟာ၊ အခန်းကြီးက လင်းထိန်နေပါလားဗျ။

"ကဲ နွဲ့ဖတို့၊ လာကြ လာကြ၊ ဒါ မှော်ဝင်တောင်သခင်မ စံမြန်းနေတဲ့ အခန်းပဲကွဲ့။"

အို ... အထဲကို ဝင်လိုက်တော့ တော်တော် ကျယ်တာပဲဗျ။ ဟာ မှန်ခေါင်းကြီးဗျ။ ဂူနံရံမှာ ကျောက်ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားတာကိုး။ ဒါကြောင့် တစ်ခန်းလုံး လင်းနေတာဗျ။ ဒီဖယောင်း တိုင်တွေက ဘယ်တော့မှ မီးမငြိမ်းတဲ့ ပုံပဲဗျ။ အားလုံး ဖယောင်းတိုင် ဆယ့်တစ်တိုင်။ ကျုပ်တို့ လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်တွေနဲ့ ဆိုရင် အားလုံး ဆယ့်ခြောက်တိုင်ပေါ့ဗျာ။

ဆရာကြီးက ခေါင်းတလားနားကို တဖြည်းဖြည်း ကပ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ လည်း ဆရာကြီးနောက်က လိုက်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။

"ဟာ"

ကျုပ်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာဗျို့။ ခေါင်းထဲမှာ လဲလျောင်းနေတာ မိန်းမတစ်ယောက်ဗျ။ အသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ တော်တော်ကို မဟာဆန်တဲ့ မျက်နှာဗျ။ လှလိုက်တာများ မပြောပါနဲ့။

တော့ဗျာ။ မှန်ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလို့ သာ အလောင်းလို့ ပြောရတာဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲတော့ သေနေတာလို့ ကို မထင်တာဗျ။ အိပ်နေတာလို့ ကို ထင်တာ။ လူရော ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ။ နတ်သမီးများ လားလို့ ကျုပ်တွေ နေတုန်း ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က သူ့လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်ကို ဆရာနွဲ့ဖကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂူကြမ်းပြင်က ကျောက်သားပေါ်မှာ ရှိရှိသေသေ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ မုဆိုးကြီးလုကွာရော ကျုပ်တို့ သုံးယောက်ရော ဆရာကြီးနောက်က ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်တွေကို ဂူကြမ်းပြင်မှာ စိုက်ထားလိုက်တယ်။ ဆရာကြီးက ခေါင်းတလားကြီးကို လက်အုပ်ချပြီး ရှိရှိသေသေ ရှိခိုးတယ်။ ကျုပ်တို့ လည်း ရှိခိုးကြတာပေါ့ဗျာ ။ မုဆိုး လုကွာကြီးလည်း ကျုပ်တို့လိုပဲ ရှိခိုးတယ်ဗျ။

"ကမ္ဘာ့အမှောင် မှော်ပညာကျမ်းကြီးဖြစ်တဲ့ မှော်ဝင်ကျမ်းကြီးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရပါသော မှော်ဝင်တောင်သခင်မ ဘုရား၊ သခင်မ ထုံကူးချိန်ဟာ ပြည့်သွားပါပြီ၊ အခု သခင်မ နိုးထရမယ့်အချိန်ကို ရောက်ပါပြီဘုရား၊ သခင်မ ဦးခေါင်းအောက်မှာ ထားပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မှော်ဝင်ရွှေကျမ်း စာအုပ်ကြီးကို အခုပဲ သခင်မရဲ့ ဦးခေါင်းအောက်မှာ ထားပေးပါမယ်ဘုရား"

လို့ ပြောပြီး ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာနွဲ့ဖရယ်၊ ဆရာထူးရယ် မှော်ဝင်တောင်သခင်မရဲ့ မှန်ခေါင်းကြီးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ အဖုံးဖွင့်တယ်။ မှန်ခေါင်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ သခင်မရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပန်းတွေအပြည့် ဖုံးထားတာဗျ။ သခင်မရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေက ပုဂံခေတ်က ဝတ်ဆင်ပုံမျိုးပဲဗျ။

"နွဲ့ဖ၊ ကျုပ်က သခင်မရဲ့ ခေါင်းကို မလိုက်မယ်၊ မင်းက ရွှေကျမ်းစာအုပ်ကို သခင်မရဲ့ ခေါင်းအောက်ကို ထည့်လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဆရာနွဲ့ဖက ရွှေကျမ်းကြီးကို အဆင်သင့် ကိုင်ထားတယ်။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က လူမက နတ်တမျှလှတဲ့ သခင်မကို လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်ပြီးမှ ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းလေး မတယ်ဗျ။ ဟော ရွှေကျမ်းကြီး ထည့်လိုက်ပြီ။ သခင်မရဲ့ ခေါင်းက ရွှေကျမ်းကြီးပေါ်မှာ ခေါင်း အိုးလို့ ပေါ့ဗျာ။

ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အံ့သြလွန်းလို့ ကျုပ်ဖြင့် မှ င်တက်မိပြီး ကြည့်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။ အံ့သြပြီး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ဆရာကြီးက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ ...။

"နွဲ့ဖနဲ့ မောင်ထူး၊ တလားအဖုံးကို သေသေချာချာ ပြန်ပိတ်လိုက် တော့"

လို့ ခိုင်းတယ်ဗျ။ ဆရာနှစ်ယောက်လည်း မှန်တလားကြီးရဲ့ အဖုံးကို သေသေချာချာ ပြန်ပြီး ပိတ်လိုက်ကြတယ်။ ဆရာကြီးက ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"မောင်တာတေ၊ ပုဂံအရည်း မင်းရဲစက္ကရဲ့ အခန်းထဲကို၊ သက်စွန့်ဆံ ဖျား ပြေးဝင်ပြီး တွေ့အောင် ရှာဖွေယူခဲ့တဲ့ မှော်ဝင်ကျမ်းကြီးတော့ သူ့ နေရာသူ ပြန်ရောက်သွားပြီ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီအဖြစ်တွေကို မောင် တာတေ သိချင်မှာ ပေါ့လေ။ ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ မှော်ပညာတွေ အနက်က အနှစ်ကျကျ ပညာတွေ အား လုံးကို တတ်မြောက် သွားခဲ့တဲ့ သူကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ အိန္ဒိယက ဒဿဂီရိပဲ"

"ဗျာ ... ရာမဇာတ်ထဲက ဒဿဂီရိလား ဆရာကြီး"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီနေ့အထိ ဒဿဂီရိလောက် မှော်ပညာ တတ်တဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မပေါ်ဖူးသေးဘူးကွဲ့။ သူ့ကို နှိမ်နင်းဖို့ လုပ် တုန်းကလည်း ကမ္ဘာ့ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ စုဝေးတိုင်ပင်ပြီး ရာမမင်းတို့ ညီအစ်ကိုကို လွှတ်ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒဿဂီရိ ရှုံးသွားတော့ သူ ရဲ့ ညီက ဒဿဂီရိကိုယ်တိုင် မာဂဓဘာသာနဲ့ ရေးသွားတဲ့ မှော်ဝင်ကျမ်းကြီးကို ရာမမင်းဆီမှာ အပြီးအပ်နှံလိုက်တယ်ကွဲ့။ ဒီကျမ်း စာအုပ်ကြီးကို လုပ်ထားတဲ့ ရွှေဟာ ဇေမ္ဗူရစ်ရွှေအစစ်ကွဲ့ မောင်တာတေ ရဲ့ ။ ဇေမ္ဗူရစ်ရွှေဆိုတာ တစ်ကျပ်သားမှာ ရွှေရည် မူးနှစ်ဆယ်ကိုက်တယ် ။ အခုခေတ် လူတွေ သုံးနေတဲ့ ရွှေက ရှစ်မူးရည်ပဲ ရှိတာလေ။ ဒါကြောင့် မင်း ဝင်ရှာပြီး ယူခဲ့တဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးက လေးပြီး နှစ်နေတာပေါ့ကွ ယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် အဲဒီရွှေစာအုပ်ကြီး လွယ် အိတ်ထဲထည့်ပြီး လွယ်တာတောင် မနည်းကို လွယ်ထားရတာဗျ"

"အေးကွဲ့၊ အဲဒီရွှေကျမ်းကြီးကို ရာမမင်းသားက ကမ္ဘာ့ပထမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို အပ်လိုက်တော့ ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဒီမှော်ဝင်ကျမ်းကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မှော်ဝင်တောင် သခင် မကို ရွေးချယ်ကြတယ်။ သခင်မက ဒီမှော်ဝင်ကျမ်းကြီးကို လူတွေလက် ထဲ ရောက်မသွားအောင် စောင့်ရှောက်ထားရင်းနဲ့ သူ ထုံကူးရမယ့်အချိန် ရောက်တော့ ဆေးတော်သောက်ပြီး ထုံဝင်ခဲ့ရတယ်။ သခင်မ ထုံဝင်ခဲ့ တာ အနော်ရထာမင်း လက်ထက်မှာ ကွဲ့။ အင်မတန်လုံခြုံတဲ့ ဒီဂူကြီးထဲ မှာ ပညာရပ်တွေအမျိုးမျိုးနဲ့ စီမံပြီး ထုံဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သခင်မ ထုံ အောင်းတဲ့ အခန်းထဲကို အလင်းရောင်နဲ့ ဝင်ဖို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ တံခါးကြီး အလိုလျောက် ပွင့်အောင် စီမံထားခဲ့တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဖြစ်

တယ်လို့ ပဲ ပြောရတော့မှာ ပေါ့ကွယ်။ ပုဂံအရည်းက ဒီဂူထဲကို ရောက်လာတဲ့ အချိန် ဂူတံခါးပွင့်တဲ့ ရက်နဲ့ တည့်တည့်တိုးပြီး ပထမပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ရွှေကျမ်းကြီးဟာ အရည်းမင်းရဲစက္ကရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒီတုန်းက ပုဂံမှာ အနော်ရထာဘုရင်က အရည်းတွေကို နှိမ်နင်းပစ်လေတော့ မင်းရဲစက္ကဟာ ရှောင်ရင်း ပုန်းရင်းနဲ့ ဒီဂူကို တွေ့သွားတာ နေမှာ ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အရည်းက ဒဿဂီရီရဲ့ မှော်ပညာတွေကို ကုန်အောင် သူ မကျင့်ကြံနိုင်ဘူးကွဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း အရည်းတတ်ထားတဲ့ အဆင့်ကလည်း နည်းနည်းနောနောတော့ မဟုတ်ဘူး မောင်တာတေရဲ့ ။ ကမ္ဘာ့ပထမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကတောင် ကျုပ်ကို အတန်တန် မှာ ကြရတာ။ အရည်းနဲ့ ပညာမပြိုင်ဖို့ ၊ တွေ့တာနဲ့ ကိုယ်က လက်ဦးမှုရအောင် ယူပြီးလုပ်ဖို့ ပြောကြတာကွဲ့။ ကမ္ဘာ့ပထမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ အင်းတော်ကြီးတွေကလည်း ဘယ်လောက် အစွမ်းကြီးသလဲဆိုတာ မောင်တာတေ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ ဂူကိုပါ ဖြိုပစ်နိုင်တာကွဲ့။ အရည်းက ဂူကြီးတစ်ခုလုံးကို မှော်အစီအရင်တွေနဲ့ လုပ်ထားတာ ဆိုတော့ ပထမအင်းတော်က ဂူကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ပစ်လိုက်တာပေါ့လေ။ အခုတော့ ဒဿဂီရီရဲ့ မှော်ဝင်ရွှေကျမ်းကြီးဟာ မှော်ဝင်တောင် သခင်မလက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားပြီပေါ့ကွယ်။ ဒုတိယ ဒဿဂီရီဖြစ်ချင်တဲ့ ပုဂံအရည်းလည်း နိဂုံးချုပ်သွားပြီပဲ။"

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီပေါ့နော် ဆရာကြီး။"

"ဟာ ... မပြီးသေးဘူးကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ သခင်မ ထုံကူးနေတဲ့ အချိန်မှာ ခေါင်းအောက်က ရွှေကျမ်းကြီးကို ထုတ်ယူသွားတာဆိုတော့ အစီအမံ နည်းနည်းချော်သွားတာ ရှိတယ်ကွဲ့။ ဒါကြောင့် ထုံအဖွင့်မန္တန်ကို ကျုပ် ရွတ်ပေးရလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါလည်း ကျုပ်ကို ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ညွှန်ကြားလိုက်တာကွဲ့။ ကဲ ကဲ ရှိရှိသေသေထိုင်ပြီး ထုံနှိုးမန္တန်

တော်ကြီးကို နာကြားကြပေတော့ကွဲ့။"

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ဂူကြမ်းပြင်မှာ တင်ပလွင်ခွေထိုင် လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံးကတော့ ကျုံ့ကျုံ့လေးတွေ ထိုင်ကြရတာပေါ့ဗျာ။

ဟော ... ရွတ်ပြီ၊ ရွတ်ပြီ။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ဦးမင်းအောင်ရဲ့ ထုံနှိုးမန္တန်တော်ကြီး ရွတ်သံက ဂူကြီးထဲမှာ ဟိန်းပြီး ထွက်လာတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာကြီးရဲ့ သံလိုက်ဓာတ် အပြည့်ပါတဲ့ အသံနဲ့ မန္တန်ကို ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျ ရွတ်တဲ့ အသံဟာ လွှတ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် နားထောင်နေရင်းနဲ့ ကြက်သီးတွေတောင် တဖြန်းဖြန်းထလို့ ဗျာ။

ကျုပ်က မန္တန်ရွတ်သံကို နားထောင်ရင်းနဲ့ သခင်မ လဲလျောင်းနေတဲ့ ရွှေသလွန်ပေါ်က ခေါင်းတလားကြီးကို သတိထား ကြည့်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်ခေါင်းကြီးထဲမှာ က ပန်းတွေ အပြည့် ထည့်ထားတာဆိုတော့ အတွင်းက သခင်မကို မမြင်ရဘူးဗျ။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အနားကို ကပ်ကြည့်မှ သခင်မရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ရတာ။ မမြင်ပေမဲ့ ခေါင်းတလား အဖုံးကြီးများ ပွင့်လာမလားလို့ ကျုပ်ကြည့်နေတာဗျ။

ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဆရာကြီး မန္တန်ရွတ်တာ ဆယ်မိနစ် လောက်တောင် ရှိပြီဗျ။ ဆရာကြီးကတော့ မရပ်မနားကို ရွတ်နေတာဗျ။

"သခင်မ လူကလေးတို့ ကို ကျေးဇူးအလွန်တင်ပါတယ်ကွယ်"

"ဟာ" "ဟာ" "ဟာ"

ကျုပ်ပါးစပ်ကရော ဆရာနွဲ့ဖတို့ ဆရာထူးတို့ ပါးစပ်ကရော တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်သွားတာဗျို့။ အသံက ကျုပ်တို့ ရဲ့ နောက်ဘက်က ကြားရတာဗျ။ အင်မတန်မှ သာယာပြီး အေးမြတဲ့ အသံဗျ။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်က မန္တန်ရွတ်တာကို ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဘက်

ကိုလှည့်ပြီး လက်အုပ်ချီတယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံးလည်း ဆရာကြီးလိုပဲ နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး လက်အုပ်ချီလိုက် ကြတာပေါ့ဗျာ။

"အို ... မှော်ဝင်တောင်သခင်မ"

ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြလိုက်တာဗျာ။ ရွှေကျမ်းကြီးကို ရင်မှာ ပွေ့ပြီးရပ်နေ တဲ့ မှော်ဝင်သခင်မဗျာ။ ပုဂံဝတ်စုံ ပန်းခရမ်းရောင်လေး ဝတ်လို့ ဗျ။ နောက်ဘက်မှာ ဝတ်ရုံကလည်း ပန်းခရမ်းရောင်လေးပဲ။ ခေါင်းမှာ တော့ ရွှေသရဖူလေး ဆောင်းထားတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အသက်နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တာဗျ။ အသက်ထောင်ကျော် ရှိတယ်လို့ ဆရာကြီးတွေ ပြောတာကို ကျုပ်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ မဟူရာရောင် နက်မှောင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ကြည်လင်ပြီး တောက်ပ နေလိုက်တာဗျာ။ ညဘက် မော့ကြည့်ရင် မြင်ရတဲ့ ကြယ်လေးနှစ်ပွင့် လိုပါပဲဗျာ။ နက်မှောင်နေတဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က လခြမ်းကွေးလေးတွေလိုပဲဗျ။ ဖြောင့်စင်းနေတဲ့ နှာတံနဲ့ နီစွေးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး လေးတွေကလည်း လှလိုက်ပါတိတော့ဗျာ။ ကိုယ်လုံးကလည်း မဆူမကြူ ၊ မနီမံမမြင့်ပဲပျို့။

ဆရာကြီးက ရိုရိုသေသေ ရှိခိုးတယ်။ ကျုပ်တို့ လည်း ရှိခိုးကြတယ်။

"သခင်မ ထုံဝင်နေတုန်းမှာ ဒီမှော်ဝင်ကျမ်းကြီးဟာ လူမိုက်တစ်ယောက် လက်ထဲကို ရောက်သွားပေတာကိုး၊ သခင်မက အခုမှ ထုံကူးရာက နိုးထလာတာဆိုတော့ အခုမှ ပဲ ဒါကို သိရတာကွဲ့၊ အဲဒီမိုက်သားဟာ အခု ဘယ်အရပ်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ လူကလေးတို့ သိကြသလားကွဲ့။"

"မှန်လှပါ သခင်မဘုရား၊ အဲဒီမိုက်သားဟာ ပုဂံက အရည်းကြီး မင်းရဲစက္ကပါဘုရား၊ မနေ့ကပဲ ကျွန်ုပ်တို့ သုတ်သင်ခဲ့ပါပြီ။ အရည်းရော

သူရဲ နောက်လိုက်တွေရော၊ သူတို့ နေထိုင်တဲ့ ဂူကြီးရော အားလုံး ပျက်စီးသွားပါပြီ သခင်မ"

ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင် ကိုယ်တိုင် မှော်ဝင်တောင်သခင်မကို ရိုရိုသေသေ လျှောက်ထားတာဗျ။

"ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ လူကလေးတို့ အလွန်တော်ပါပေတယ်၊ ဒီအရည်း ငမိုက်သားကို သုတ်သင်ပြီးမှ ဟောဒီ မှော်ဝင်ကျမ်းကြီးကို ယူဆောင်ခဲ့ကြတာကိုး၊ ကဲ လူကလေးတို့၊ သခင်မ ထုံဝင်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းတလားထဲက ပန်းတွေကို ယူဆောင်သွားကြပေတော့၊ အဲဒါ သခင်မပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေပဲ၊ ဒီပန်းတွေဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ကျော်နေပြီကွဲ့။ အခုထိ မညှိုးမနွမ်းဘူး၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ညှိုးမှာ နွမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ လူကလေးတို့ ဉာဏ်ရှိသလိုသာ အသုံးပြုကြပေတော့။ သခင်မ လူကလေးတို့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ သခင်မ သွားပြီ လူကလေးတို့ "

မှော်ဝင်တောင်သခင်မက ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ ချက်ချင်း ပျောက်သွားရောဗျာ။

"ဟာ"

ကျုပ်ပါးစပ်ကနေ ယောင်ပြီး ထွက်သွားတာဗျို့။

"ကဲ ... ကျုပ်တို့ ခရီးစဉ်ကတော့ ဒီမှာ ဆုံးခန်းတိုင်သွားပြီကွယ်၊ ပြန်ကြဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကဲ နွဲ့ဖို့တို့ မှော်ဝင်တောင်သခင်မ ပေးခဲ့တဲ့ ထုံဝင်ပန်းတွေကို ဘာနဲ့ ထည့်မတုံး၊ လုပ်ကြကွဲ့။"

မုဆိုးကြီး လုကွာက ချက်ချင်းပဲ ဂူပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ ဓားနဲ့ ဝါးတွေခုတ်ပြီး ချက်ချင်း ပလိုင်းရက်တော့တာပဲဗျာ။ ကျူ

ပ်တို့ လည်း ခေါင်းတလားထဲက အနှစ် ထောင်ကျော်တဲ့ အထိ မညှိုးတဲ့ ပန်းကလေးတွေကို လုကွာ ရက်ပေးတဲ့ ပလိုင်းကြီးထဲကို တစ်ပွင့်မကျန် ထည့်ပြီး ယူခဲ့ကြ တယ်ဗျ။

အပြန်လမ်းမှာ ကျုပ်က ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်ကို တစ်ခု မေးလို က်မိတယ်ဗျ။

"ဆရာကြီး မှော်ဝင်တောင်သခင်မက လူလား ၊ နတ်လား"

"လူပါ မောင်တာတေ၊ လူမို့လို့ ထုံကူးရတာပေါ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ကျုပ်စိတ်ထင် ပြောရရင်တော့ မှော်ဝင်တောင် သခင်မဟာ ကမ္ဘာ့ပထမံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွဲ့"

"ဪ ... သခင်မက လူပဲကိုး"

"မောင်တာတေ ဒါထက် ပိုရှင်းအောင် ပြောရရင်တော့ ဒဿဂီရိရဲ့ မှော်ဝင်ကျမ်းကြီးကို ထိန်းသိမ်းထားရတဲ့ မဟာဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်မတစ်ပါး ပေါ့ကွယ်"

ကျုပ်တို့ တွေ မုဆိုးကြီး လုကွာရဲ့ အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာ ထပြီးပြန်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။

တာတေ
